

016871.

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

POLSKA ZJEDNOCZONA PARTIA ROBOTNICZA

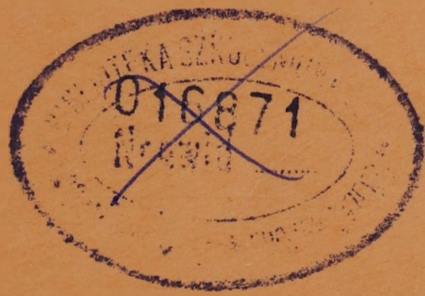
DO UŻYTKU
BIBLIOTECZNEGO

Egz. Nr 1

1-58

**REFERAT SPRAWOZDAWCZY
KOMITETU UCZELNIANEGO PZPR
NA XIII KONFERENCJĘ PARTYJNĄ ASG**

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

036579

W A R S Z A W A

M A R Z E C

1 9 7 1

016871.

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

POLSKA ZJEDNOCZONA PARTIA ROBOTNICZA

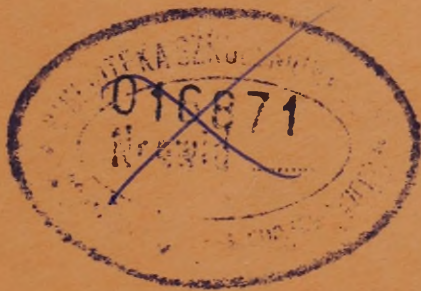
**DO UŻYTKU
BIBLIOTECZNEGO**

Egz. Nr 1

1-58

**REFERAT SPRAWOZDAWCZY
KOMITETU UCZELNIANEGO PZPR
NA XIII KONFERENCJĘ PARTYJNĄ ASG**

**ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego**

036579

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im.gen.broni K. Świerczewskiego

POLSKA ZJEDNOCZONA PARTIA ROBOTNICZA

Prot. prot. 42657.

SZKOLENIE

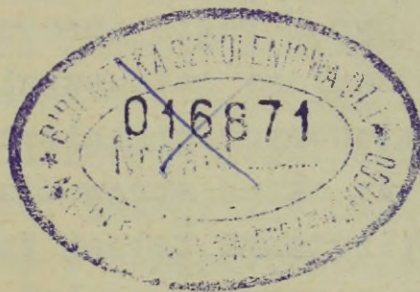
T A J N E

Egz.nr...

1

REFERAT SPRAWOZDAWCZY

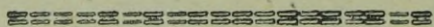
KOMITETU UCZELNIANEGO PZPR NA XIII KONFERENCJĘ
PARTYJNĄ ASG

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

436579

T O W A R Z Y S Z E !

Dwuletni okres pracy Komitetu Uczelnianego i podstawowych organizacji partyjnych, z której przedstawiamy dziś sprawozdanie oraz formułujemy oceny i wnioski zakończył się wydarzeniami, które mają szczególną rangę i przełomowe znaczenie dla życia naszej partii, kraju i socjalistycznego rozwoju naszej ojczyzny. Są nimi wydarzenia grudniowe na Wybrzeżu i w kraju, a następnie VII i VIII plenum KC naszej partii. Wydarzenia te i oceny wyrażone przez VII i VIII plenum KC wykazały z całą jaskrawością błędy i wypaczenia popełnione na przestrzeni lat przez centralne ogniwą naszej partii i państwa - zwłaszcza w dziedzinie kierowania rozwojem ekonomicznym kraju i respektowania najżywotniejszych potrzeb bytowych ludzi pracy. Równocześnie też unaoczniały wypaczenia leninowskich zasad kolegiального kierowania życiem partii i kraju, biurokratyczny styl pracy, dygnitarstwo, oderwanie od dołowych ogniw partii, tłumienie krytyki i nieprzestrzeganie zasad samokrytyki, utratę wiary w twórcze możliwości mas pracujących.

Wszystkie te błędy i wypaczenia sięgają korzeniami do wielu lat wstecz i kładły się cieniem na wszystkie ogniwą naszej partii, w tym również w jakimś stopniu i na naszą akademicką organizację partyjną w minionym okresie sprawozdawczym. Z tego punktu widzenia również oceniamy całokształt działalności Komitetu Uczelnianego i podstawowych organizacji partyjnych.

Podkreślić należy, że cały okres sprawozdawczy charakteryzował się szczególnie przyspieszonym tętnem życia politycznego, ideologicznego i społecznego w naszej uczelni. Na okres ten przypadły bowiem różne wydarzenia międzynarodowe, które wpływały na nasze przeżycia i postawy, wymagały określonej interpretacji i wyjaśnień oraz angażowały instancje partyjno-polityczne do wytężonej działalności ideologicznej.

Kontynuowana przez Izrael agresywna polityka na Bliskim Wschodzie i postępująca agresja amerykańska w Indochinach oraz nasilane przez imperializm, a zwłaszcza syjonizm, akty dywersji ideologicznej przeciw krajom socjalistycznym i Polsce budziły i pogłębiały słuszne oburzenie i nienawiść całej akademickiej społeczności. Zarazem słabość kontrpropagandy i propagandy na

szczeblu centralnym w tej dziedzinie wywoływała uzasadnione zastrzeżenia co do tej sfery działania. Podobnie uczucie niepokoju i wątpliwości wśród stanu osobowego uczelni wywoływała niekonsekwencja w wyciąganiu wniosków z wydarzeń marcowych oraz pewne aspekty polityki ekonomicznej. Mimo nie zawsze sprzyjającego klimatu staraliśmy się - wykorzystując sprzyjające warunki w całym wojsku - wytworzyć w naszym środowisku atmosferę swobodnej dyskusji wewnątrzpartyjnej i trzeba podkreślić, że zawsze przebijała w niej troska o interes i dobro partii, socjalizmu, ojczyzny i jej sił zbrojnych.

Patrząc na naszą działalność w okresie sprawozdawczym z punktu widzenia ocen i uchwał VII i VIII Plenum KC partii, możemy podkreślić, że w naszej akademickiej organizacji partyjnej staraliśmy się przestrzegać zasady kolegialności, więzi Komitetu Uczelnianego z POP i liczenia się z głosem członków partii i bezpartyjnych. W znacznym stopniu nastąpił też wzrost roli i rangi POP w życiu uczelni. Dzięki tym pozytywnym elementom w praktyce naszego działania partyjnego i politycznego stan osobowy ASG wykazał wysoką dyscyplinę w służbie i pracy oraz pełne poparcie dla podejmowanych przez partię kampanii politycznych podczas wyborów do Sejmu i rad narodowych, obchodów 25-lecia PRL, LWP, zwycięstwa nad faszyzmem oraz bardzo licznie i aktywnie w tych kampaniach uczestniczył. Wykazał też dojrzałą i rozważną postawę w dniach kryzysu grudniowego oraz pełne poparcie dla decyzji VII Plenum, polityki nowego kierownictwa partii i uchwał VIII Plenum KC, które zapoczątkowało opracowanie i wdrażanie programu konstruktywnego działania, mającego na celu odnowę naszego życia partyjnego, społeczno-politycznego oraz gospodarczego. Programu, z którego musimy wyciągnąć nauki i dla naszej akademickiej organizacji partyjnej. Świadomi tego staramy się uwzględnić treść tego programu przy formułowaniu wniosków do dalszej pracy partyjnej w uczelni.

I. OCENA DZIAŁALNOŚCI PARTYJNEJ I WYNIKÓW OSIĄGNIĘTYCH NA ODCINKU PRACY IDEOLOGICZNEJ W ŚWIETLE WSKAZAŃ V ZJAZDU, OBOWIĄZUJĄCYCH WYTYCZNYCH I PODEJMOWANYCH UCHWAŁ PARTYJNYCH

Jednym z podstawowych kierunków działalności Komitetu Uczelnianego i POP była praca ideowo-polityczna, kształtująca zaangażowaną postawę członków PZPR naszej uczelni.

Uchwała V Zjazdu PZPR zobowiązywała wszystkie organizacje partyjne Sił Zbrojnych PRL do rozwinięcia aktywnej i skutecznej działalności, zmierzającej do umocnienia obronności kraju, zapewnienia wysokiego poziomu polityczno-moralnego i gotowości bojowej wojska, wychowywania składu osobowego Sił Zbrojnych w duchu zaangażowania, patriotyzmu i internacjonalizmu oraz wierności dla partii i władzy ludowej.

Na V Zjeździe naszej partii położono również szczególny nacisk na konieczność wzmożenia pracy ideologicznej, na potrzebę takiego działania, które odpowiadałoby obecnemu etapowi walki politycznej z siłami prawicy społecznej, rewizjonizmu i syjonizmu oraz zapewniało wychowanie szeregów członkowskich partii w duchu marksizmu-leninizmu.

Realizacja tych zadań wymagała od organu politycznego Komitetu Uczelnianego i POP ASG wielu przemyśleń, pełnej mobilizacji i głębokiego zaangażowania całego stanu osobowego w procesie działalności ideowo-wychowawczej, dydaktycznej i naukowo-badawczej.

Wyszliśmy z założenia, że gotowość bojowa armii socjalistycznej, a zarazem jej oddziałów i instytucji /w tym również ASG/, opiera się między innymi na dwóch potężnych filarach, a mianowicie:

- po pierwsze - świadomości żołnierza /od szeregowca do generała/, jego ideowej postawie i gotowości do najwyższych poświęceń w imię bezpieczeństwa ojczyzny;
- po drugie - wzorowym opanowaniu rzemiosła wojskowego, w tym szczególnie na gruntownej znajomości taktyki i sztuki operacyjnej, sprzętu bojowego oraz umiejętności bezbłędnego działania w roli dowódcy i pracownika sztabu na współczesnym polu walki.

Komitet Uczelniany wraz z Wydziałem Politycznym zwrócił szczególną uwagę na te treści i cele pracy, które miały wy -
raźny wpływ na integrację stanu osobowego ASG celem realiza -
cji programu zgodnie z linią polityczną PZPR w naszych akade -
mickich warunkach. Zdawaliśmy sobie sprawę, że o rezultatach
pracy partyjnej i dydaktyczno-wychowawczej decydują konkretni
ludzie. Im wyższe będzie ich ideowo-polityczne wyrobienie, tym
rezultaty pracy będą lepsze.

W oparciu o uchwałę V Zjazdu PZPR, uchwały KC oraz w
myśl obowiązujących rozkazów, zarządzeń, wytycznych i uchwały
XII Konferencji Partyjnej - Komitet Uczelniany ASG rozwijał
wspólnie z podstawowymi organizacjami partyjnymi szeroką i
wszechstronną działalność, która przede wszystkim miała za -
pewnić podwyższenie poziomu świadomości politycznej i wyro -
bienia ideowego, kształtowanie postawy socjalistycznej, uczuć
patriotyzmu i internacjonalizmu, podnoszenie gotowości bojo -
wej, dyscypliny pracy dydaktyczno-naukowej i umacnianie sto -
sunków międzyludzkich. Zwrócono przy tym uwagę na popieranie
wszelkich inicjatyw oddolnych, zmierzających do podwyższenia
poziomu pracy dydaktyczno-naukowej, ideologiczno-wychowawczej
i społecznej.

Dla osiągnięcia tych celów wykorzystano szereg akcji
propagandowych, jakie w tym okresie podejmowano. W ramach
kampanii wyborczej do Sejmu i rad narodowych - zgodnie z opra -
cowanym wspólnie przez Wydział Polityczny i Komitet Uczelniany
planem przedsięwzięć - przeprowadzono szereg zajęć i informa -
cji politycznych dla kadry, słuchaczy i żołnierzy służby za -
sadniczej dotyczących programu wyborczego Frontu Jedności Na -
rodu, spotkań z kandydatami na posłów i radnych, instruktaży
aktywu partyjnego do pracy propagandowej w terenie oraz orga -
nizowano w porozumieniu z Dzielnicowym Komitetem FJN liczne
spotkania tego aktywu z ludnością i młodzieżą szkolną. Prze -
prowadzono również zebrania POP, na których omówiono także ro -
lę i zadania członków i kandydatów partii w tej kampanii.
Przedsięwzięcia powyższe i inne miały niewątpliwy wpływ za -
równo na kształtowanie świadomości ideowo-politycznej, jak i
należytych postaw naszego środowiska w kampanii wyborczej.

W ramach obchodów 25-lecia PRL i zwycięstwa nad faszyzmem, zgodnie z opracowanym planem podjęto również i zrealizowano szereg przedsięwzięć o charakterze propagandowo-ideologicznym, jak: wykłady z kadrami i słuchaczami, spotkania z weteranami walk, specjalne zebrania POP, pogadanki z żołnierzami służby czynnej. Zorganizowano wspólnie z Dzielnicowym Komitetem FJN liczne spotkania naszego aktywu partyjnego z ludnością w zakładach pracy i młodzieżą szkolną oraz inne przedsięwzięcia propagandowo-agitacyjne. Przyczyniły się one w znacznym stopniu do pogłębienia wśród stanu osobowego ASG, społeczeństwa i młodzieży wiedzy o roli Związku Radzieckiego i narodu polskiego w walce o rozgromienie faszyzmu i wyzwolenie naszego kraju, poznania dorobku naszego kraju oraz roli partii i władzy ludowej w budownictwie socjalizmu. Zarazem niewątpliwie wpłynęły one na umacnianie w tych środowiskach patriotycznych i zaangażowanych postaw w działaniu praktycznym.

W ramach organizowanych uroczystych obchodów 100-lecia urodzin W.I. Lenina, przedsięwzięto zgodnie z opracowanym planem bardzo szeroko zakrojoną działalność propagandowo-ideologiczną. Myślą przewodnią w tej działalności było przede wszystkim lepsze poznanie przez stan osobowy Uczelni życia i działalności Lenina jako kontynuatora dzieła Marksa i Engelsa w nowych warunkach historycznych oraz jego stosunku do narodu polskiego.

Szczególną uwagę zwrócono na pogłębienie umiejętności wykorzystania w naszej pracy partyjno-politycznej i służbowej ogromnego dorobku leninowskiego ze wszystkich dziedzin, tak aby w maksymalnym stopniu przyczynić się do realizacji zadań postawionych przez partię i władzę ludową.

Z zadowoleniem możemy podkreślić tu nasz konkretny udział w opracowaniu referatów i komunikatów naukowych, szczególnie ilustrujących wkład Lenina w rozwój myśli wojskowej. Materiały te, opracowane przez kierowniczy aktyw naszej akademii, zostały wysoko ocenione przez kierownictwo MON i cywilne środowiska naukowe, co niewątpliwie podniosło rangę i znaczenie naszej uczelni. Trzeba tu podkreślić ogromny wkład i zaangażowanie w te prace wielu naszych towarzyszy.

Opracowane materiały zostały przedstawione na konferencji naukowej poświęconej stuleciu urodzin Lenina, a następnie wykorzystane na zebraniach organizacji partyjnych.

Dzięki inicjatywie członków Komisji Ideologicznej Komitetu Uczelnianego PZPR oraz zaangażowaniu wielu towarzyszy z Wydziału Politycznego i Katedry Nauk Społecznych przeprowadzono również szereg innych przedsięwzięć propagandowo-ideologicznych, które zapewniły realizację zakładanych wyżej celów tej niezwykle doniosłej kampanii propagandowo-ideologicznej.

Komitet Uczelniany poświęcił wiele uwagi sprawie właściwego doboru tematyki zebrań, narad i informacji o treści ideologicznej, kierując się aktualnymi zaleceniami kierownictwa partii i GZP oraz potrzebami wynikającymi z bieżącej sytuacji^w partii oraz w międzynarodowym ruchu robotniczym. Ogółem średnio ponad 50% wszystkich zebrań poświęcono problematyce ideologicznej, w czym zachowano właściwe proporcje. We wszystkich POP przeprowadzono cykl zebrań poświęconych omówieniu istoty rewizjonizmu, jako kierunku najbardziej niebezpiecznego dla jedności i zwartości naszej partii, stwarzając w ten sposób teoretyczne podstawy dla właściwego zrozumienia istoty zjawiska oraz wskazując odpowiednie metody i środki jego zwalczania.

Większość zebrań POP na ten temat była obsługiwana przez odpowiednio przygotowanych towarzyszy i według oceny towarzyszy z POP oraz naszej osiągnęły one zamierzony cel.

W minionej kadencji niemało uwagi poświęcono kształtowaniu właściwego klimatu politycznego. Wymienić tu należy walkę z biernością, dążenie do uzyskania aktywnej postawy w działaniu na terenie własnego środowiska pracy, wytwarzanie należytego poczucia zaangażowania w pracy społeczno-politycznej, przestrzeganie etycznych i moralnych zasad współżycia w kolektywie oraz odwagę w poruszaniu na zebraniach spraw niepopularnych, aczkolwiek słusznych z punktu widzenia merytorycznego i partyjnego. Zgodnie z zaleceniami KU problematyce tej poświęcono co najmniej jedno posiedzenie komitetu POP i dwa zebrania podstawowych organizacji partyjnych, czyli w sumie 21 posiedzeń komitetów i 49 zebrań POP. Poza tym przeprowadzono na ten temat w sekretariacie KU i w niektórych komitetach POP szereg rozmów indywidualnych i wydano określone po-

lecenia w sprawie wymaganego postępowania w tym zakresie.

Mimo tych przedsięwzięć, nie wszędzie uzyskano należyte wyniki. Zdarzają się jeszcze nadal przykłady bierności ideologicznej, zobojętnienia i braku aktywności społecznej, obawy i niechęci do dyskusji i krytyki podczas zebrań. Przypadki braku aktywności społecznej i niechęci do krytyki partyjnej zdarzają się także wśród towarzyszy na odpowiedzialnych stanowiskach w naszej społeczności akademickiej. Z pewnością wpływ na taką postawę miał odgórny klimat. Nie było również właściwych warunków ^{dia} konsekwentnego zwalczania tego stanu rzeczy w niektórych ogniwach służbowych i w naszej uczelni, a wymagania partyjne w tej dziedzinie były egzekwowane także za mało konsekwentnie.

Ważnym czynnikiem ideowego oddziaływania na szerokie rzesze kadry i słuchaczy naszej uczelni były miesięczne informacje ogólnoakademickie. Niestety trzeba samokrytycznie stwierdzić, że nie wszystkie informacje, jakie mieliśmy możliwość wysłuchać w ostatnim okresie, spełniły pokładane w nich nadzieje. Nie zawsze udawało się nam uzyskać odpowiednio przygotowanych referentów mogących wygłosić ciekawą prelekcję na aktualne tematy.

Złożyło się na to wiele przyczyn. Wynikały one z ogólnej tendencji nieinformowania społeczeństwa o wielu istotnych sprawach. Musimy też stwierdzić, że nie zawsze wyczerpaliśmy wszystkie możliwe środki, aby prelegent i omawiany temat w pełni zadowolił naszą społeczność, która ma określone wymagania i nie zadowala się wysłuchaniem rzeczy, które zna z czytanych dzienników i czasopism.

Wydaje się, że Wydział Polityczny, a także i Komitet Uczelniany w przyszłej kadencji będą musiały poświęcić więcej uwagi sprawie doboru i tematyki i referentów, aby informacje ogólnoakademickie były żywo komentowanym wydarzeniem. Wydaje się, że wiele w tym zakresie może pomóc nam GZP, udzielając pomocy w lepszym doborze odpowiednich prelegentów.

Dużą rolę w kształtowaniu ideowo-politycznym członków i kandydatów partii spełniło szkolenie partyjne. W oparciu o statut PZPR i zarządzenia Szefa GZP WP - Komitet Uczelniany PZPR podjął uchwałę, na mocy której wszyscy członkowie i kandydaci

partii akademii zostali objęci szkoleniem partyjnym. Zwolniono tylko studiujących na wyższych uczelniach, piszących prace doktorskie i uczących się w szkołach średnich.

Uwzględniając potrzeby akademii i specyfikę jej składu osobowego, organ partyjno-polityczny - w stopniu większym niż to było dotychczas - ugruntował pozycję szkolenia partyjnego, nadając mu odpowiednio wysoką rangę zarówno w systemie pracy ideowo-wychowawczej uczelni, jak i też w całości kształcenia działalności partyjnej.

Założenia kierownictwa partyjno-politycznego uczelni w zakresie szkolenia partyjnego ujmowały - między innymi - następujące cele i zadania:

- doprowadzić do głębszego opanowania przez szkolonych marksistowsko-leninowskiej wiedzy teoretyczno-ideologicznej oraz zjawisk zachodzących we współczesnym świecie, a także zrozumienia ich charakteru i istoty;
- uczynić ze szkolenia podstawową formę pracy ideologicznej, którą sprzyjałaby wymianie i kształtowaniu właściwych poglądów i właściwej postawy społeczno-politycznej, przestrzeganiu dyscypliny i uzyskiwaniu jak najlepszych postępów w pracy zawodowej przez członków i kandydatów partii w ASG.

Wychodząc z tych założeń, zajęcia ze szkolenia partyjnego wg programu GZP ^{poświęcono} w dużej mierze zagadnieniom V Zjazdu i uchwałom kolejnych posiedzeń plenarnych KC Partii oraz powiązано z przypadającymi w okresie kadencji KU kampaniami i wydarzeniami politycznymi.

Powyższa problematyka została ujęta w programach poszczególnych profilów szkolenia partyjnego, zorganizowanego zgodnie z odnośną uchwałą KU.

Na podstawie tej uchwały zorganizowano w akademii następujące profile szkolenia partyjnego:

1. Konferencje ideowo-teoretyczne.
2. Seminaria ideowo-teoretyczne.
3. Koła studiowania podstawowych zagadnień marksizmu - leninizmu.

W KONFERENCJACH IDEOWO-TEORETYCZNYCH, które stanowiły jednolitą formę szkolenia ideologicznego i partyjnego poważnej

części kadry, brała udział kadra dydaktyczno-naukowa i niektórzy towarzysze pionu administracyjno-gospodarczego.

W konferencjach ideowo-teoretycznych uczestniczyło w poszczególnych zajęciach średnio 187 towarzyszy przy przeciętnym stanie szkolących się wynoszącym 240 osób, co stanowi około 78%. Najwyższą frekwencję osiągnęła POP Oddziału Lotniczego. Poziom zajęć był na ogół dobry. Wydaje się jednak, że grupy szkoleniowe są zbyt liczne i część szkolących się nie wykazuje zbyt dużej aktywności.

W SEMINARIACH IDEOWO-TEORETYCZNYCH brała udział głównie kadra administracyjna /oficerowie i chorążowie/ oraz część młodszej kadry z ID ASG, a czterogodzinne zajęcia odbywały się jeden raz w miesiącu.

W seminariach ideowo-teoretycznych uczestniczyło w poszczególnych zajęciach średnio 68 towarzyszy przy przeciętnym stanie szkolących się wynoszącym 102 osoby, co stanowi około 68%. Dużą aktywność oraz najwyższą frekwencję osiągnęła POP OBSChem - 83%. W tym rodzaju szkolenia, oprócz nie w pełni zadowalającej frekwencji, nie zawsze należyty był poziom przygotowania się uczestników do zajęć, a część szkolących się nie wykazała należytej aktywności w zajęciach.

Najgorsze wyniki pod względem frekwencji uzyskała POP kwatermistrzostwa, w której 1 towarzysz /Chęciński Jerzy/ nie uczestniczył w żadnym szkoleniu, a 6 towarzyszy /Kamiński Jerzy, Łukasiewicz Stanisław, Sieruga Józef, Pietruszka Mieczysław/ uczestniczyło tylko w jednym szkoleniu. Z POP nr 3 nie uczestniczył w szkoleniu tow. Krawczak Władysław, a z POP nr 4 tow. Serafin Władysław.

POP Oddziału Technicznego osiągnęła zadowalający średni stopień frekwencji. Jednak i w tej POP naruszono dyscyplinę partyjną, o czym świadczą przypadki, że jeden towarzysz /Lisiecki Stanisław/ nie był na żadnym szkoleniu, a 3 towarzyszy /Krotewicz Roman, Mianowski Roman i Wójcicki Jacek/ uczestniczyło tylko w jednym zajęciu.

KOŁA STUDIOWANIA PODSTAWOWYCH ZAGADNIEŃ MARKSIZMU - LENINIZMU obejmowały trzy grupy: członków i kandydatów partii podoficerów zawodowych; członków i kandydatów partii oraz aktyw KMW żołnierzy służby zasadniczej; członków i kandydatów partii wchodzących w skład POP pracowników cywilnych.

Zajęcia w pierwszych dwóch grupach odbywały się jeden raz w miesiącu po 3-4 godziny, głównie drogą seminaryjnego omawiania problemów. W grupie trzeciej szkolenie prowadzone było w ramach zebrań ideologicznych POP. W tym rodzaju szkolenia uczestniczyło średnio 20 towarzyszy wojskowych, przy przeciętnym stanie szkolących się wynoszącym 38 osób, co stanowi około 53%. Członkowie partii z POP pracowników cywilnych szkolili się w oddzielnej grupie, osiągając średnią frekwencję około 75%. Poziom zajęć i aktywność uczestników nie bu - dził poważniejszych zastrzeżeń.

Z powyższego wynika, że średnia frekwencja nie była wysoka. Przyczyną tego stanu rzeczy było - między innymi - słabe zdyscyplinowanie niektórych uczestników szkolenia i nie zawsze właściwe kontrolowanie frekwencji oraz egzekwowanie obecności w szkoleniu przez komitety POP. Wpływała na to również nie - dogodna w niektórych komórkach partyjno-służbowych organiza - cja grup i terminów prowadzenia zajęć.

Pomimo wymienionych braków, poziom i wyniki tego szkolenia w latach 1969/70 były na ogół dobre, przy czym lepsze wyniki osiągnęli uczestnicy grup konferencji ideowo-teoretycznych, słabsze nieco, ale zadowalające - uczestnicy grup seminariów ideowo-teoretycznych oraz kół studiowania podstawowych zagadnień marksizmu-leninizmu i założeń statutu PZPR.

Zakres szkolenia partyjnego rozszerzony był przez KURS EKONOMII POLITYCZNEJ zorganizowany na zasadach WUML dla ofi - cerów doktorantów. Kurs ten zorganizowano na podstawie postu - latu wysuniętego na XII konferencji partyjnej ASG i przepro - wadzono zgodnie ze społecznym zapotrzebowaniem zainteresowa - nych. W kursie uczestniczyło 74 oficerów, egzamin doktorski zdało 45.

Oceniając całokształt przebiegu szkolenia partyjnego, należy stwierdzić, że dzięki niemu podniósł się poziom wiedzy marksistowsko-leninowskiej, zwiększył się jego wpływ na zaangażowanie ideowo-polityczne oraz aktywizację członków partii i aktywu KMW w pracy społeczno-politycznej i działalności służbowej. Na poziom i rezultaty tego szkolenia większy wpływ niż w latach ubiegłych miała jego organizacja, lepiej dostosowana do specyfiki ASG, lepszy dobór tematyki i wykła -

dowców prowadzących zajęcia, operatywniejsze dostarczenie odbiorcom we właściwym czasie tez, wykazów bibliografii, a niekiedy nawet przedruków materiałów pomocniczych do studiowania, większa aktywność uczestników szkolenia. Bardziej wymagająca i dydaktycznie aktywna była również postawa wykładowców.

Ponadto Komitet Uczelniany i komitety POP w początkowym okresie szkolenia dość silnie oddziaływały po linii partyjnej, mobilizując uczestników do udziału w szkoleniu. Później jednak oddziaływanie to znacznie osłabło, nie kontrolowano uczestnictwa oraz poziomu przygotowywania się do zajęć. Nie egzekwowano też wymagań w tym zakresie. Nowo wybrany Komitet Uczelniany w następnej kadencji i komitety POP powinny zwrócić większą uwagę na te formy oddziaływania w procesie szkolenia partyjnego.

Jedną z ważnych dziedzin działalności członków partii jest praca społeczna. Większość POP kadry ma w tej dziedzinie poważny dorobek. Szczególnie dotyczy to towarzyszy objętych poleceniami partyjnymi. Na wyróżnienie zasługuje POP nr 2 /Oddział Szkolenia, Oddział Naukowo-Badawczy, Cykl Szkolenia Ogniowego/ i POP nr 9 /Oddział Wojsk OPK i Lotnictwa/.

Podkreślić również należy, że najliczniej byli zaangażowani w pracach społecznych członkowie partii z POP OPL, WRiArt., katedr specjalnych, Instytutu Dowodzenia i POP nr 1 /TO i Szt. Oper./ i kwatermistrzostwa.

Na szczególną uwagę zasługuje fakt podjęcia czynów społecznych przez wiele organizacji. W pracy tej wyróżniła się POP OBSChem /310 tys. złotych/, Oddziału Liniowego /około 5000 r/g/, Oddziału Technicznego /3000 r/g/.

Najwięcej towarzyszy pracuje w szkolnych komitetach rodzicielskich i radach klasowych, co uznać należy za zjawisko bardzo pozytywne, gdyż praca ta dotyczy kształtowania postaw młodzieży.

Utrzymujemy ścisłe kontakty z wieloma instytucjami na terenie Warszawy i Rembertowa, w sumie z około 26 przeróżnymi organizacjami o charakterze politycznym, kulturalnym, obronnym itp. ASG świadczy również na korzyść szkół rembertowskich wiele usług związanych z organizacją imprez masowych oraz z przepro-

wadzeniem szkolenia o treści ideowo-politycznej i udziałem w zajęciach programowych.

Komitet Uczelniany poświęcił również dużo uwagi pracy z organizacjami społecznymi działającymi na terenie akademii: Radą Zakładową, Związkami Zawodowymi, ORW, WKS "KADRA". Towarzysze nasi aktywnie pracują w Wojskowym Kole PTTK nr 46, Komisji Mieszkaniowo-Bytowej, Radzie Konsumentów, KKOP i innych organizacjach społecznych. W pracy tej wielu towarzyszy zasługuje na uznanie.

Musimy również pamiętać o tym, że wielu towarzyszy pracuje aktywnie we władzach partyjnych różnych szczebli w ASG. Mamy również przedstawiciela w Komitecie Dzielnicowym PZPR Praga-Południe. Praca ta wymaga dużej ofiarności, zaangażowania i poświęcenia ze strony towarzyszy, gdyż nie zwalnia ona od należytego wywiązywania się z obowiązków służbowych, a przeciwnie - towarzysze pracujący we władzach partyjnych zobowiązani są do przodownictwa w pracy służbowej.

Komitet Uczelniany - dokonując oceny pracy społecznej - pragnie jednocześnie wskazać na nie zawsze równomierne obciążenie członków partii pracą społeczną i poleceniami partyjnymi w tym zakresie, na konieczność ukierunkowania efektywnej pracy społecznej na zagadnienia wychowawcze, światopoglądowe, polityczno-społeczne, rezygnując niejednokrotnie z prac administracyjnych. Praca społeczna musi harmonizować z pracą służbową.

Rekapitulując, trzeba stwierdzić, że zrealizowano podstawowe cele naszej pracy ideologicznej. Wpłynęły one na kształtowanie politycznej, internacjonalistycznej i socjalistycznie zaangażowanej postawy, wyrażającej się w realizacji konkretnych zadań dydaktycznych i naukowo-badawczych w poszczególnych katedrach i komórkach ASG. Postawę taką wykazuje olbrzymia większość stanu osobowego uczelni, liczne są przykłady ofiarnego wykonywania obowiązków służbowych i zadań społeczno-politycznych.

Wśród wielu przykładów wysoce patriotycznej postawy kadry, słuchaczy, pracowników cywilnych, w ostatnim okresie czasu, a szczególnie podczas kryzysu grudniowego, stwierdzono ^{wysoką} dojrzałość polityczną, głęboką rozagę, opanowanie i dyscyplinę. Uznanie za tę postawę wyraził Minister Obrony Na -

rodowej Komendantowi ASG, który z kolei przekazał je towarzyszom. Na taką postawę niewątpliwie złożyła się również wielokierunkowa działalność KU i POP w zakresie pracy ideowo-wychowawczej.

II. OCENA DZIAŁALNOŚCI PARTYJNEJ I WYNIKÓW OSIĄGNIĘTYCH W PRACY DYDAKTYCZNO-WYCHOWAWCZEJ, NAUKOWO-BADAWCZEJ, DISCYPLINIE I GOTOWOŚCI BOJOWEJ, W ŚWIETLE OBOWIĄZUJĄCYCH ROZKAZÓW I PODEJMOWANYCH UCHWAŁ

Proces dydaktyczno-wychowawczy - to zespół ściśle ze sobą powiązanych wysiłków i przedsięwzięć organizacyjno-szkoleniowych i wychowawczych, od których właściwego i rzetelnego rozwiązania zależy stopień realizacji głównego celu naszej działalności partyjno-służbowej.

Proces kształcenia i wychowywania determinowany jest przez szereg ulegających zmianom czynników, takich jak: model organizacyjny akademii, organizacja i treść studiów, stan i wyposażenie bazy szkoleniowej, przygotowanie słuchaczy do studiów. Niemniej jednak rolę zasadniczą i decydującą odgrywa w nim kadra - jej poziom dydaktyczno-naukowy i jej sprawność metodyczna.

Wszystkie wymienione wyżej czynniki znalazły się w centrum zainteresowania i były przedmiotem analiz oraz rozważań na zebraniach w podstawowych organizacjach partyjnych i na posiedzeniach Komitetu Uczelnianego.

Od XII konferencji partyjnej akademii w pracy partyjnej na odcinku zwiększania efektywności procesu dydaktyczno-wychowawczego nastąpiło pewne ożywienie. Poszukiwaliśmy lepszych i skuteczniejszych metod oraz form partyjnego oddziaływania na realizację i unowocześnienie procesu dydaktyczno-wychowawczego. Dzięki temu większość zadań i postulatów zawartych w uchwale XII konferencji wykonaliśmy należycie. Wytyczone przez konferencję zadania Komitet Uczelniany realizował przez komisję KU do spraw dydaktyczno-wychowawczych oraz za pośrednictwem POP kadry akademickich, POP kadry Oddziału Lotniczego, Oddziału Szkolenia i Instytutu Dowodzenia.

Stwierdzić należy, że wszystkie POP czynnie i aktywnie włączyły się do ogólnoakademickich dyskusji partyjnych i służbowych oraz do realizacji przedsięwzięć podejmowanych w celu usprawnienia procesu dydaktyczno-wychowawczego. Na zebraniach partyjnych poszczególni towarzysze wysunęli szereg konstruktywnych wniosków i postulatów, dzięki którym możliwe było zlikwidowanie wielu istniejących nieprawidłowości i niedociągnięć. W zasadzie prawie wszyscy członkowie partii z POP kadry naukowo-dydaktycznej swoją postawą i stosunkiem do bieżących zadań partyjnych i służbowych wykazali, że chcą jeszcze lepiej i skuteczniej niż dotychczas wykonywać powierzone im przez partię, Ministerstwo Obrony Narodowej i kierownictwo ASG odpowiedzialne zadania w zakresie kształcenia wysoko kwalifikowanych kadr dowódczych.

Analizując dotychczasową pracę POP w dziedzinie partyjnego oddziaływania na proces dydaktyczno-wychowawczy podkreślić należy, że wszystkie właściwie rozumiały rolę partyjnej działalności na tym odcinku. W poszczególnych katedrach sprawy dydaktyczno-wychowawcze stawiane były w pracy partyjnej na równi z działalnością poświęconą kształtowaniu wysokiego poziomu ideowo-politycznego, dzięki czemu osiągnięto w tym zakresie wyniki dobre i bardzo dobre. Szczególnie dużą aktywność wykazywały: POP nr 1 /Katedra TO i Sztuki Operacyjnej, OTK, Rozpozn. Wojsk. i AO, Cybernetyki Wojskowej, Historii Sztuki Wojennej/, POP nr 3 /Katedry Specjalne/, Zakład Dydaktyki oraz organizacje partyjne katedr OPL, WRiA i POP kadry Wydziału Lotniczego. Ich wysiłek w doskonaleniu procesu dydaktycznego był bardzo duży i nieodzowny, głównie ze względu na to, że zgodnie z wytycznymi Szefa Sztabu Generalnego zreorganizowano system nauczania, w którym za podstawę układu organizacyjnego studiów przyjęto podział na kierunki według specjalności, rezygnując ze szkolenia w grupach zintegrowanych. Zakres szkolenia rozszerzono o nowe specjalności: inżynierską, łączności i chemiczną. Ponadto od początku roku bieżącego zainicjowano specjalizowanie grupy oficerów III roku studiów w zakresie rozpoznania wojskowego. Jednocześnie nadal kontynuowane są rozpoczęte kilka lat wstecz zajęcia na Podyplomowym Kursie Badań Operacyjnych oraz na Kursie Operacyjno-Strategicznym.

Na uwagę zasługuje również działalność POP Instytutu Dowodzenia, w której rezultacie wielu towarzyszy z instytutu aktywnie włączyło się do procesu dydaktycznego, zapoznając słuchaczy i kadre dydaktyczną akademii z rezultatami licznych badań w zakresie dowodzenia wojskami.

Mając na uwadze potrzebę podniesienia poziomu pracy dydaktyczno-wychowawczej oraz realizację zadań wytyczonych przez XII Konferencję Partyjną, główny wysiłek w działalności partyjnej skierowaliśmy na:

- udział komisji KU i aktywu partyjnego w badaniach umożliwiających partyjną ocenę realizacji pracy dydaktyczno-wychowawczej;

- dokonywanie oceny stopnia zaangażowania członków partii i rezultatów ich pracy dydaktyczno-wychowawczej;

- inspirowanie i propagowanie w POP przedsięwzięć usprawniających pracę dydaktyczno-wychowawczą;

- informowanie Komendy akademii, Rady Naukowej oraz poszczególnych POP o rezultatach i wynikach przeprowadzonych badań, jak również o ich ocenie partyjnej oraz przedstawianie czynnikom zainteresowanym wniosków i postulatów dotyczących usprawnienia pracy dydaktyczno-wychowawczej;

- nawiązanie i utrzymywanie współpracy oraz dokonywanie wymiany doświadczeń z KU WAP, WAT, jak również z uczelniami cywilnymi w zakresie działalności partyjnej na odcinku usprawnienia i doskonalenia pracy dydaktyczno-wychowawczej;

Komisja naukowo-dydaktyczna KU bezpośrednio zajmowała się postępem i wynikami pracy zmierzającej do zwiększenia efektywności i praktycznej użyteczności studiów. Członkowie komisji wspólnie z towarzyszami z komendy akademii, Oddziału Szkolenia i z Zakładu Dydaktyki - przy wydatnej pomocy i zaangażowaniu podstawowych organizacji partyjnych - uczestniczyli w procesie badawczym, opracowywaniu materiałów badawczych oraz, w przygotowywaniu sesji naukowej na powyższy temat. Wyniki sesji pozwoliły w znacznym stopniu unowocześnić program nauczania, szczególnie pod względem bardziej praktycznego przygotowania taktyczno-operacyjnego słuchaczy, co między innymi zalecała XII Konferencja partyjna.

W dalszym ciągu unowocześnienia wymagają jednak programy nauczania wszystkich kursów specjalistycznych. Tą sprawą szczególnie muszą się zainteresować POP katedr poszczególnych rodzajów wojsk.

Z inicjatywy Komitetu Uczelnianego i przy dużym zaangażowaniu towarzyszy z Zakładu Dydaktyki, katedry Cybernetyki Wojskowej oraz z różnych innych katedr przeprowadzono badania prognostyczności wyników badań psychologicznych oraz egzaminów wstępnych kandydatów na studia w ASG. W rezultacie tych badań zgodnie z zaleceniami XII konferencji wprowadzone zostały innowacje w trybie rekrutacji słuchaczy, umożliwiające napływ bardziej odpowiednich oficerów, a przede wszystkim oficerów wyróżniających się w służbie i rokujących pomysły na dzieje na przyszłość.

Komisja naukowo-dydaktyczna KU wraz ze znaczną grupą towarzyszy z różnych POP uczestniczyła również w pracach badawczych, mających na celu modelowanie osobowości absolwenta ASG jako dowódcy i oficera sztabu. W wyniku tej działalności opracowany został model osobowy absolwenta akademii, który stanowić powinien wzór dla praktycznego kształtowania osobowości słuchacza w toku realizowanego w naszej uczelni procesu dydaktyczno-wychowawczego.

Zadanie to należy realizować na co dzień poprzez intensyfikację pracy wychowawczej, którą należy przede wszystkim skierować na kształtowanie wszystkich wymaganych cech osobowości słuchacza, zwłaszcza tych, które są istotne dla oficera-komunisty, tj. cech dobrego dowódcy i pracownika sztabu ludowego wojska.

Musimy stale mieć na uwadze fakt, że na studia przychodzą do nas oficerowie młodzi zarówno wiekiem, jak i doświadczeniem wojskowym i życiowym. Wynikają z tego dla organizacji partyjnych kadry szczególne zadania. Spoczywa na nas wielka partyjna odpowiedzialność za ich wychowanie, ukształtowanie właściwej postawy, osobowości, wyrobienie odpowiedniego stosunku do obowiązków służbowych, partyjnych i obywatelskich.

Znaczna grupa towarzyszy z poszczególnych POP pod patronatem Komitetu Uczelnianego badała proces pisania przez słuchaczy prac dyplomowych i indywidualnych. W rezultacie prze-

prorowadzonych badań stwierdzono, że nastąpiła wyraźna poprawa wartości prac dyplomowych i indywidualnych.

Większość prac dyplomowych i indywidualnych Kursów Wojsk Lądowych, jak również Kursów Wojsk Lotniczych i OPK oceniono jako posiadające wartość użytkową i nadające się do wykorzystania w wojskach oraz w procesie szkolenia słuchaczy ASG. Stosunkowo korzystnie przedstawia się również sprawa nowych elementów w treści tych prac. Zdaniem towarzyszy z POP III Kursu Wojsk Lądowych i większości towarzyszy z POP kadry dydaktyczno-naukowej praca dyplomowa powinna być rozszerzeniem tematu pracy indywidualnej słuchacza pisanej na II roku studiów. Takie ujęcie procesu pisania prac dyplomowych pozwoli wnikliwiej przebadać określony problem taktyczno - operacyjny lub specjalistyczny i dzięki temu szczegółowiej opracować dany temat, co podniesie ogólną wartość teoretyczną i użyteczną pracy.

W toku prowadzonych badań stwierdzono również, że w celu podniesienia wartości prac dyplomowych i indywidualnych - szczególnie referatów - konieczne jest prowadzenie zajęć seminaryjnych ze słuchaczami na temat odpowiedniego ujmowania treści pracy, metodologii przygotowania i zbierania niezbędnych materiałów oraz sposobu ich opracowania.

Pewną nieprawidłowością jest brak prac indywidualnych w czasie I roku studiów na kursach wojsk lotniczych i OPK. Pomińmo że - jak twierdzą towarzysze z tych POP - jest to rok zeroowy, uważamy, że z punktu widzenia taktycznego byłoby lepiej, gdyby słuchacze wykonywali prace indywidualne /referaty/ lub rozwiązywali wycinkowe zadania z zakresu tematyki specjalistycznej, co doprowadzi do ujednoczenia systemu wykonywania prac indywidualnych w skali akademii i jednakowego traktowania wszystkich słuchaczy, bez względu na profil studiów. Sprawy te wnikliwie powinni zbadać towarzysze z POP oddziału lotniczego. Mówiąc o pracach indywidualnych i dyplomowych podkreślić należy, że pisanie prac dyplomowych przypada na okres największego nasilenia przedsięwzięć szkoleniowych, co nie sprzyja należytej konsultacji oraz nie pozwala dokonać wnikliwej i szczegółowej oceny poszczególnych prac. Problem ten wymaga zatem również rozważenia i stworzenia realnych warunków dla realizacji zadań w tej dziedzinie.

Zmiana terminu zakończenia prac indywidualnych jest konieczna. Wiąże się to również z potrzebą stworzenia możliwości zorganizowania obrony prac przed zespołem grupy, co sprzyjałoby pogłębianiu i poszerzaniu wiedzy taktyczno-operacyjnej oraz przygotowywałoby słuchaczy do obrony prac dyplomowych. Dobrze byłoby znaleźć na ten cel specjalny czas w programie studiów. Wiele w tym zakresie mogą zrobić szefowie katedr, kierownicy kursów i grup oraz podstawowe organizacje partyjne.

Na opracowywanie prac indywidualnych /kursowych/ słuchacze w zbyt małym stopniu wykorzystują dni nauki własnej, opóźniając w ten sposób termin ich napisania. Prace piszą najczęściej w ostatnim momencie, co odbija się ujemnie na ich wartości. Należy od słuchaczy wymagać przestrzegania planu - terminarza wykonania pracy.

Towarzysze badający proces pisania prac dyplomowych i indywidualnych wysunęli również szereg innych wartościowych oraz praktycznych wniosków i postulatów. Niestety - jak dotychczas - nie wszystkie katedry wykorzystwały je w praktycznej realizacji procesu dydaktycznego. Pierwszą próbę takiego wykorzystania podjęto w bieżącym roku na Kursie Operacyjno-Strategicznym.

Obok wysiłku kierownictwa uczelni poważne partyjne i służbowe zaangażowanie wszystkich towarzyszy, działalność POP oraz Komitetu Uczelnianego w zakresie partyjnego zabezpieczenia procesu dydaktyczno-wychowawczego sprawiły, że akademia jako całość uczyniła znaczny krok w doskonaleniu swej działalności. Zostało to potwierdzone dobrymi wynikami uzyskanymi na rocznych i końcowych egzaminach oraz w protokóle komisji powołanej przez Szefa Sztabu Generalnego.

Mimo niewątpliwych osiągnięć, w procesie dydaktyczno-wychowawczym obserwuje się jeszcze szereg braków i niedomagań. Zdaniem Komitetu Uczelnianego postęp w działalności szkoleniowej może być znacznie większy, jeżeli instancje i organizacje partyjne wspólnie z kompetentnymi organami służbowymi akademią rozważą wszechstronnie sprawę wykorzystania istniejących jeszcze rezerw i możliwości oraz podejmą szereg konkretnych przedsięwzięć celem systematycznego usprawniania procesu dydaktyczno-wychowawczego.

Jak wykazuje nasza partyjna ocena - w procesie szkole - niowym realizowanym w akademii obserwuje się jeszcze znaczne dysproporcje między stopniem przyswojenia przez słuchaczy wiedzy teoretycznej, a stopniem opanowania przez nich umiejętności praktycznego jej wykorzystania. Zaniedbania, jakie występują w tej dziedzinie w toku studiów na pierwszym kursie, dają znać o sobie w realizacji programu kursu drugiego. Poza tym na kursach /zwłaszcza specjalistycznych/ niemniej jaskrawo zarysowują się również takie braki, jak: niedostateczna umiejętność organizacji dowodzenia i współdziałania oraz zabezpieczenia bojowego działań, nieumiejętność referowania, niezbyt precyzyjny język wojskowy i niestaranna praca na mapach. Ponadto występują też zasadnicze trudności w opanowaniu wiedzy matematycznej, a umiejętność pisemnego formułowania myśli u sporej części słuchaczy pozostawia wiele do życzenia.

Poważnie należy się zastanowić nad wysuwaniem przez większość towarzyszy postulatem określania proporcji między zakresem nauczania i wdrażania wiedzy teoretycznej i praktyką ćwiczeń a potrzebą stworzenia możliwości szerszych studiów samodzielnych w tej dziedzinie.

W kwestiach organizacji i treści procesu nauczania szczególnie niebezpieczne są poglądy zachowawcze, bowiem potrzeby rozwojowe i życie wojska narzucają konieczność nowego spojrzenia na zagadnienia taktyki i sztuki operacyjnej, taktyki poszczególnych rodzajów wojsk i na system jej nauczania.

Mając na uwadze wyżej wymienione niedomagania oraz potrzebę stałego wzrostu poziomu nauczania, konieczne jest służbowe i partyjne egzekwowanie od kadry kierowniczej poszczególnych katedr, oddziałów, zakładów itp. praktycznego uczestnictwa w realizacji procesu dydaktycznego w ilości godzin przewidzianych obowiązującymi normami dydaktycznymi.

Kadra kierownicza posiadająca bogate doświadczenia praktyczne z zakresu pracy w wojskach, a niejednokrotnie również i bogate doświadczenia bojowe, przez swoje aktywne uczestnictwo w procesie dydaktycznym może i ma obowiązek w znacznym stopniu przyczynić się do podniesienia poziomu wykładów, seminariów i ważniejszych ćwiczeń grupowych, a tym samym do ogólnego wzrostu poziomu nauczania. Dobry przykład na tym odcinku daje szef katedry Cybernetyki Wojskowej.

Na podstawie opinii podstawowych organizacji partyjnych kadry i słuchaczy stwierdzamy, że istnieją też poważne zastrzeżenia co do obowiązujących od nowego roku szkolnego zasad nauczania i doskonalenia języków obcych. Zdaniem towarzyszy z POP kadry i słuchaczy nauka języków obcych powinna być prowadzona w specjalnie przygotowanych pod względem technicznym gabinetach języków obcych, a doskonalenie języka rosyjskiego w zakresie słownictwa wojskowego powinno być rozpoczęte od podstaw, gdyż większość słuchaczy nie posiada odpowiedniego przygotowania oraz powinno być realizowane przez wybraną grupę oficerów kadry, mających opanowany język rosyjski w stopniu bardzo dobrym i dobrym. Jeśli tego nie uczynimy, to na pewno nigdy nie osiągniemy zadowalających rezultatów w nauczaniu języków obcych. To co obecnie czynimy jest zaprzeczeniem elementarnych zasad dydaktyki w tym zakresie.

Nadal pozostaje aktualna sprawa inspiracji partyjnej jeśli chodzi o wzbogacanie poglądów i wprowadzanie usprawnień do systemów dowodzenia wojskami i związana z tym konieczność stosowania w działalności praktycznej podstaw teorii kierowania i zarządzania. Organizacje partyjne powinny w większym stopniu czuwać nad tym, aby śmielej i w coraz większym stopniu wykorzystywać w procesie szkolenia środki i urządzenia organizacyjno-techniczne oraz mechanizacji i elektronicznej techniki obliczeniowej. W związku z tym konieczne jest nawiązanie ściślejszej współpracy między katedrami, a zwłaszcza współpracy wszystkich katedr z Instytutem Dowodzenia na zasadzie świadczeń wzajemnych. Taką współpracę /z korzyścią dla obu stron/ nawiązał z ID Wydział Lotniczy.

Wiele do zrobienia mamy również na odcinku stworzenia odpowiednich warunków pracy dla kadry naukowo-dydaktycznej i słuchaczy.

Szczególną uwagę należy zwrócić na odpowiednie wyposażenie sal grupowych i wykładowych. Obecnie mamy za mało sal audytoryjnych, a wyposażenie i przystosowanie sal grupowych do potrzeb słuchaczy jest niedostateczne. Na przykład na III KWL grupa kwatermistrzowska i rozpoznawcza nie mają odpowiedniej sali grupowej, muszą więc korzystać z gabinetów metodycznych tych katedr potrzebnych w tym czasie do innych zadań dydaktycznych.

Jeśli chodzi o wyposażenie sal grupowych, to w ostatnim okresie prawie wszystkie otrzymały oświetlenie jarzeniowe, co niewątpliwie świadczy o dbałości o higienę pracy /o wzrok słuchaczy/.

Zdaniem POP i Komitetu Uczelnianego nadal zbyt mała ilość sal /zwłaszcza dużych/ jest przystosowana do prowadzenia zajęć z wykorzystaniem środków audiowizualnych; w salach I i II kursu nie ma odpowiedniej ilości skrytek na przechowywanie map; sprzęt w salach /stoły/ nie jest przystosowany do pracy na mapach.

Podstawowe organizacje partyjne i Komitet Uczelniany widzą pilną potrzebę odpowiedniego urządzenia sal grupowych chociażby w takim stopniu, jak urządzono sale grupowe w bloku 101 dla dwumiesięcznego kursu doskonalenia wyższych dowódców.

Omówienia i rozwiązania wymaga również problem wydawnictw tajnych o charakterze operacyjno-taktycznym. Skrypty znajdujące się w bibliotece szkoleniowej nie zawsze są aktualne. Poza tym często ich liczba jest niewystarczająca i nie zaspokaja potrzeb słuchaczy. Nowe, wartościowe opracowania /podręczniki i skrypty/, w zbyt małych ilościach wpływają do biblioteki szkoleniowej. Podobnie przedstawia się sprawa z przysyłanymi do akademii wydawnictwami MON, które otrzymujemy w niewystarczającej ilości.

Wszystkie te braki występowały również w latach poprzednich. Najwyższy więc czas, aby podjąć zdecydowane kroki w celu ich usunięcia. Doskonalenie naszej praktyki dydaktycznej i dotychczasowe pozytywne zmiany w tej dziedzinie nie mogą nas niestety, w świetle narastających potrzeb, w żadnym wypadku zadowolić. Musimy wspólnym wysiłkiem wzmóc partyjne działanie, aby wyraźnie zwiększyć efektywność naszej pracy dydaktyczno-wychowawczej.

Podstawowe organizacje partyjne kadry ASG, przepełnione głęboką troską o wzrost poziomu pracy dydaktyczno-wychowawczej, powinny:

- w szerszym niż dotychczas zakresie włączyć się do pracy nad ustalaniem treści programów szkolenia i planów tematycznych oraz ich uaktualnieniem, a zarazem współdziałać z właściwymi organami służbowymi w rozwiązywaniu spraw kursowych;

- zwracać większą uwagę na ekonomiczne i celowe gospodarowanie środkami materiałowo-technicznego zabezpieczenia procesu szkolenia słuchaczy;

- kształtować u kadry poczucie odpowiedzialności za poziom nauczania, a u słuchaczy - za efektywność uczenia się oraz przeciwdziałać wszystkiemu, co może przeszkodzić w osiągnięciu celów szkoleniowych i wzroście poziomu pracy dydaktyczno-wychowawczej;

- otoczyć opieką partyjną nowych, a zwłaszcza młodych wykładowców i uczyć ich łączenia w jedną harmonijną całość fachowości z ideowością oraz wpajać im pasję do pracy dydaktycznej, a jednocześnie inspirować w katedrach poszukiwanie i popularyzowanie nowych form i metod nauczania w celu stałego podnoszenia poziomu zajęć dydaktycznych;

- wzmóc troskę o stałe podnoszenie poziomu wiedzy i pracy dydaktyczno-wychowawczej przez: aktywny udział w szkoleniu zawodowym oraz samokształceniu; studiowanie aktualnej literatury fachowej; twórcze dyskusje, wymianę poglądów na zebra- niach POP oraz w zespołach i kolektywach służbowych; rozważne przygotowanie kompleksowych ćwiczeń i zajęć w języku rosyjskim;

- szerzej niż dotychczas propagować osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej wyróżniających się towarzyszy lub nawet całych zespołów;

- współdziałać z szefami katedr, kierownikami grup i kursów w procesie wychowywania słuchaczy oraz realizacji zadań dydaktycznych postawionych przed katedrami;

- przejawiać stałą troskę o nasycenie wykładów, ćwiczeń, seminariów oraz wszelkich innych zajęć treściami ideowo-wychowawczymi i akcentami patriotycznymi oraz czuwać nad tym, aby wykładowcy przekazywali słuchaczom w coraz szerszym zakresie wiedzę określającą praktyczne, aktualne i perspektywiczne możliwości wojsk;

- stale wzbogacać różnorodne formy partyjnego oddziaływania na proces dydaktyczno-wychowawczy i dążyć do podniesienia poziomu konferencji pedagogicznych przez zwiększenie wymagalności w stosunku do towarzyszy w nich uczestniczących, zwłaszcza w zakresie bardziej adekwatnego oceniania poziomu wiedzy i osobowości słuchaczy.

Praca naukowo-badawcza była również - zgodnie z uchwałą XII Konferencji Partyjnej - przedmiotem uwagi Komitetu Uczelnianego. W tej dziedzinie partyjnego oddziaływania Komitet

Uczelniany, w miarę swoich możliwości, starał się wcielić w życie wszystkie zalecenia i uchwały XII Konferencji przede wszystkim przez opracowanie planu przedsięwzięć perspektywicznych w zakresie rozwoju i polepszenia stanu pracy naukowo-badawczej i publicystycznej oraz dbałość i kontrolę realizacji tego planu. Poza tym Komisja KU i towarzysze z sekretariatu KU przeprowadzili cały szereg rozmów indywidualnych z towarzyszami kierującymi poszczególnymi zespołami służbowymi w akademii, w czasie których między innymi omawiano stan i kierunki rozwoju pracy naukowo-badawczej. Na podobne tematy rozmowy indywidualne z poszczególnymi towarzyszami przeprowadzały również komitety POP.

Ponadto z inicjatywy Komitetu Uczelnianego przeprowadzano wspólne posiedzenia KU i RN dla omówienia przedsięwzięć mających na celu usprawnienie działalności naukowo-badawczej, ożywienie procesu doktoryzacji i habilitacji oraz nawiązanie współpracy z innymi uczelniami wojskowymi.

Analiza dwuletniego okresu pracy partyjnej w zakresie zapewnienia jak najlepszego wykonania zadań w dziedzinie pracy naukowo-badawczej i publicystycznej wykazuje wyraźny postęp w porównaniu ze stanem omówionym w referacie z ubiegłej konferencji sprawozdawczo-wyborczej. Wyraża się on przede wszystkim:

- w znacznym zwiększeniu użyteczności prac naukowych wykonywanych w ASG, wynikiem czego jest dostarczenie siłom zbrojnym materiałów niezbędnych dla doskonalenia procesu szkolenia i prowadzenia dalszych badań taktyczno-operacyjnych;

- w ilościowym i jakościowym wzroście publikacji, których łączna ilość w okresie sprawozdawczym wynosi około 450 pozycji;

- w dalszym wzroście kwalifikacji naukowych kadry, wyrażającym się w uzyskaniu przez towarzyszy Kaczmarka i Filara stopnia doktora habilitowanego nauk wojskowych oraz uzyskaniu przez 11 towarzyszy stopnia doktora nauk wojskowych;

- w rozszerzeniu kontaktów z wojskami i stworzeniu -dzięki temu - warunków do konfrontacji wypracowanych hipotez z realnymi warunkami w czasie ćwiczeń. Znamiennym wyrazem tych kontaktów były wykłady i referaty z różnych dyscyplin naukowych /m.in. stosunkowo niedawno wprowadzonych do programów/ wygłaszane poza ASG przez kilkunastu towarzyszy z poszczególnych katedr

akademickich i zakładów ID. Ogółem przeprowadzono ponad 3200 godzin zajęć /głównie w formie wykładów i referatów/, z tego ok. 3000 godzin w Gabinetach Ministra ON, instytutach centralnych i szefostwach MON i KOK, w WAP, WAT i wyższych szkołach oficerskich, w dowództwach i sztabach wojsk oraz jednostkach wojskowych OW, jak również w uczelniach i resortach cywilnych, zaś w ramach Kół Wiedzy Wojskowej wygłoszono wykłady i referaty w wymiarze 284 godzin. Ponadto towarzysze z wielu POP naszej uczelni /zwłaszcza z Katedry TO i Szt. Operacyjnej/ uczestniczyli niejednokrotnie w ćwiczeniach i inspekcjach organizowanych przez MON i OW oraz brali udział w realizacji całego szeregu innych doniosłych przedsięwzięć, co pochłonęło też kilka tysięcy godzin pracy.

Potwierdzeniem postępu w pracy naukowo-badawczej jest dobra ocena komisji Sztabu Generalnego i Głównego Zarządu Politycznego kontrolujących akademię.

Uzyskanie dobrej oceny nie oznacza bynajmniej, że nasze organizacje partyjne mogą na niej poprzestać. Praca partyjna również i w tej dziedzinie nie była wolna od niedomagań. Na niedomagania te składa się - zdaniem Komitetu Uczelnianego - cały szereg przyczyn obiektywnych i subiektywnych. Wymieniamy tu tylko te, które uważamy za najważniejsze.

Zasadniczą przyczyną jest brak wyraźnego ukierunkowania pracy naukowo-badawczej w naszej uczelni, wadliwy mechanizm zgłaszania i stawiania zadań naukowych przez Sztab Generalny i instytucje centralne MON oraz brak szczegółowej ewidencji i oceny wykonywanych przez akademię prac naukowo-badawczych.

W większości przypadków Sztab Generalny i instytucje centralne MON przekazują akademii tylko tematy prac naukowych bez sprecyzowania celu pracy i zadań naukowych. Do poważniejszych mankamentów należy również brak koordynacji prac podejmowanych w tej dziedzinie oraz nieuwzględniania realnych możliwości wykonawców. Realizowana przez nas praca naukowo-badawcza powinna mieć za cel przede wszystkim usprawnienie procesu szkolenia z uwzględnieniem potrzeb wojsk. Nie możemy, tak jak dotychczas, wykonywać wyłącznie prac naukowo-badawczych na zlecenie Sztabu Generalnego i instytucji centralnych MON, które w bardzo małym stopniu mogą być wykorzystane w

procesie dydaktycznym. Wykonane w naszej uczelni prace naukowo-badawcze powinny być użyteczne dla akademii i dla wojsk. Pod tym kątem widzenia należy opracować długofalowy plan realizacji pracy naukowo-badawczej, w którym wyraźnie będą sprecyzowane kierunki działalności naukowo-badawczej poszczególnych katedr oraz całej akademii. Do ogólnego planu pracy akademii należy włączyć również tematykę prac dyplomowych i indywidualnych. Naszym zdaniem, prace te powinny stanowić wycinki lub elementy zasadniczych tematów prac naukowo-badawczych opracowywanych przez kadrę naukową akademii, służących wzbogacaniu teoretycznego procesu dydaktycznego, jak również dla potrzeb wojsk.

Do ujemnych zjawisk zaliczamy również fakt, że dotychczas w ASG nie dokonywano indywidualnej oceny działalności naukowej poszczególnych towarzyszy. Na podstawie badanych dokumentów można stwierdzić, że istnieją u nas towarzysze - pracownicy dydaktyczno-naukowi, którzy szczególnie intensywnie zajmowali się pracą naukowo-badawczą. Są również jednak i tacy, a wśród nich towarzysze-samodzielni pracownicy naukowi oraz kadra kierownicza poszczególnych katedr, którzy w pracy naukowo-badawczej nie brali udziału, bądź też ich udział był bardzo minimalny i często ograniczał się do formalnego kierownictwa. Komitet Uczelni uważa, że należałoby w przyszłości znaleźć czas na opracowanie odpowiednich form dokonywania obiektywnej oceny pracy i przedstawiania przez poszczególnych towarzyszy rezultatów ich działalności naukowo-badawczej. Obecnie należycie udokumentowaną ocenę pracy naukowo-badawczej można wystawić tylko tym towarzyszom, którzy uzyskali stopnie naukowe, zespołom - laureatom nagród Ministra Obrony Narodowej za lata 1969 i 1970, oraz zespołom, które przygotowały wartościowe materiały na sesje i konferencje naukowe organizowane na terenie akademii.

Z bardzo ogólnie prowadzonej ewidencji publikacji naukowych i polityczno-wojskowych towarzyszy naszej akademii wynika, że w latach 1969 i 1970 zostało opublikowanych 260 pozycji naukowych i popularno-naukowych oraz 194 artykuły w czasopiśmie wojskowych w prasie codziennej.

Ponadto Instytut Dowodzenia, realizując postawione mu zadania, opracował 96 prac naukowo-badawczych o charakterze projektowo-wdrożeniowym w dziedzinie usprawniania procesów i systemów dowodzenia - w tym 69 programów na EMC.

Za działalność publicystyczną na wyróżnienie zasługuje bardzo liczna grupa towarzyszy. Jest u nas również jednak liczna grupa towarzyszy - pracowników dydaktyczno-naukowych, wśród nich około 50% samodzielnych pracowników naukowych i szefów katedr, którzy nie opublikowali żadnej pracy, chociaż ich możliwości są dość duże ze względu na to, że w zasadzie towarzysze ci nie są obciążeni zadaniami dydaktycznymi. Naszym zdaniem, w tej dziedzinie - podobnie jak w pracy naukowo-badawczej - musi nastąpić wyraźna poprawa. Przede wszystkim samodzielni pracownicy naukowcy i kadra kierownicza poszczególnych katedr musi aktywnie uczestniczyć nie tylko w procesie dydaktycznym, lecz również w procesie naukowo-badawczym i pracy publicystycznej, wykazując szczególną aktywność i inwencję twórczą.

Zbyt mały jest nasz udział w dziale publicystyki polityczno-wojskowej. Na wspomniane 194 artykuły, 114 napisał tow. Kołodziejczak, 72 towarzysze Edward Wójcik.

Do obiektywnych przyczyn wymienionych niedociągnięć w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej i naukowo-badawczej zaliczyć należy bardzo poważne zwiększenie zadań dydaktycznych i naukowo-badawczych. W ostatnich latach akademia zmuszona jest realizować te zadania w oparciu o posiadany /niepełny/ etatowy stan kadry, której przeciętna zachorowań stale się zwiększa, a w zbyt małym stopniu wzmacniania jest młodymi, zdolnymi do twórczego wysiłku absolwentami naszej uczelni, jak również absolwentami innych wojskowych wyższych uczelni.

Z głęboką troską spoglądamy na realizowany w praktyce ostatnich lat źle pojęty proces odmładzania kadry dydaktyczno-naukowej ASG. W większości wypadków do pracy w akademii angażowani są z wojsk bardzo wartościowi oficerowie, lecz starsi wiekiem, bardzo często z pewnymi schorzeniami, nie posiadający z reguły odpowiedniego przygotowania i doświadczenia dydaktycznego, a tym bardziej niezbędnego przygotowania do pracy naukowo-badawczej.

Mówiąc o ludziach, o ich możliwościach i perspektywach rozwojowych w pracy dydaktycznej i naukowej powinniśmy rozwiązać bardzo poważny problem przeciążenia pracą kadry akademii, niezależnie od stosowania właściwej polityki kadrowej oraz należytej organizacji pracy. Te dziedziny życia uczelni, a wśród nich przeciążenie kadry pracą były szczególnie krytykowane na XII Konferencji Partyjnej i są nadal krytykowane przez większość towarzyszy na zebraniach we wszystkich podstawowych organizacjach partyjnych. Krytyka jest uzasadniona, albowiem w tej sprawie nie dokonano wystarczająco rzetelnej analizy, oceny i poprawy.

Obciążenie kadry akademii badała komisja dydaktyczno - naukowa Komitetu Uczelnianego. W oparciu o wyniki tych badań oraz dokonane obliczenia przeciążenia kadry w poszczególnych katedrach taktycznych, możemy z całą partyjną odpowiedzialnością stwierdzić, że w wielu przypadkach przekracza ono możliwości fizyczne oficerów. Wynika to z tego, że kadra akademii bezpośrednio uczestnicząca w procesie dydaktyczno-wychowawczym słuchaczy wykonuje bardzo dużo różnych czynności. Należą do nich: prowadzenie programowych zajęć dydaktycznych, przygotowanie się do prowadzenia zajęć, instruktaże w zespołach katedralnych i międzykatedralnych, instruktaże i konsultacje ze słuchaczami, kolokwia i egzaminy, poprawianie prac, konsultowanie prac indywidualnych i dyplomowych, opracowywanie ćwiczeń, wykładów i pomocy naukowych, omawianie ćwiczeń i wykładów oraz innych materiałów szkoleniowych w zespołach katedralnych, udział w szkoleniu katedralnym i akademickim, pozalekcyjna praca dydaktyczna i organizacyjno-wychowawcza ze słuchaczami itp.

Na należyte wykonanie wszystkich wyszczególnionych prac i czynności pracownik dydaktyczno-naukowy potrzebuje w ciągu roku szkolnego średnio od 2500 do ponad 3000 godzin. Każdy pracownik dydaktyczno-naukowy w ciągu roku ma do dyspozycji tylko 1816 godzin pracy służbowej /208 dni x 7 godzin + 60 dni x 6 godzin = 1816 godzin w ciągu roku/.

Przy przeznaczeniu na całość pracy 2500-3000 godzin trzeba dziennie pracować od 9 do ponad 11 godzin. Po uwzględnieniu czasu na prace naukowo-badawczą, wyjazdy do wojsk, wyjazdy

służbowe poza akademię i inne liczne doraźne czynności oraz często spotykaną nierównomierność obciążenia - dzienny czas pracy każdego pracownika wzrasta do 10-12 i więcej godzin. Jeśli ponadto uwzględnimy fakt, że wielu towarzyszy jest aktywnie zaangażowanych w pracy partyjno-politycznej oraz społecznej, piszą pracę doktorską bądź też przebywają na leczeniu, to stwierdzimy, że czas dziennej pracy jeszcze bardziej wzrasta.

Według naszej partyjnej oceny istniejący obecnie w akademii stan rzeczy może spowodować:

- obniżenie się poziomu pracy dydaktyczno - wychowawczej i naukowo - badawczej;

- zmniejszenie możliwości szerszego rozwinięcia poza - lekcyjnej pracy dydaktyczno-wychowawczej ze słuchaczami;

- ograniczenie możliwości realizowania systematycznej pracy samokształceniowej kadry dydaktyczno-naukowej;

- znaczne przedłużenie czasu pisania rozpraw doktorskich i habilitacyjnych /co najmniej do 6-8 lat/ oraz brak realnych perspektyw na szybkie ich napisanie, jak również rezygnację przez wielu towarzyszy z ich pisania lub doprowadzenia do końca przewodów doktorskich;

- bardzo poważne obniżanie się stanu zdrowotnego kadry akademii, który już obecnie budzi znaczny niepokój;

- rezygnację wielu towarzyszy z pracy w akademii; już obecnie można mówić o dość licznej grupie towarzyszy, która z wielu wspomnianych uprzednio względów, nosi się z zamiarem przejścia do pracy w wojskach lub do pracy w różnych innych instytucjach centralnych MON.

Uważamy, że przyczyn przedstawionych niedociągnięć należy szukać w stylu pracy kompetentnych czynników służbowych, których wysiłek w zbyt małym stopniu skierowany był na wnikliwą ocenę oraz inicjowanie zmian w istniejącym stanie rzeczy. Nie zawsze konsekwentnie dążono do pozytywnego załatwiania wielu trudnych spraw.

Zdajemy sobie sprawę, że wydatne poprawienie istniejącego stanu rzeczy nie jest łatwe. Wiele spraw wymaga kompleksowego rozwiązania, przy równoczesnym i aktywnym zaangażowaniu

się towarzyszy z komendy akademii i ze wszystkich zespołów służbowych oraz organizacji partyjnych.

Zdaniem Komitetu Uczelnianego można rozwiązać wszystkie sygnalizowane sprawy. Już obecnie można sformułować kilka postulatów, które zapewne nie rozwiążą całkowicie problemu, lecz na pewno w znacznym stopniu przyczynią się do poprawy sytuacji i warunków pracy kadry akademii. A zatem można na pewno:

1. W maksymalnym stopniu odciążyć kadrę dydaktyczno - naukową od pracochłonnych prac o charakterze technicznym.

2. Zgodnie z wytycznymi komendy akademii zmniejszyć częstotliwość opracowywania ćwiczeń przez wprowadzenie zasady, według której 1/3 ćwiczeń należy opracowywać i drukować z przeznaczeniem na 2-3 lata, 1/3 ćwiczeń w ciągu roku poprawiać stosownie do zmian dokonanych w koncepcjach taktyczno-operacyjnego wykorzystania wojsk, a 1/3 ćwiczeń opracować od nowa. Przy wprowadzeniu tych zmian mimo zaleceń Komendanta ASG natrafia się na trudności, bowiem u wielu towarzyszy obserwuje się dziwny i niczym nie uzasadniony upór.

Zrealizowanie w praktyce tej propozycji pozwoli zaoszczędzić około 25% czasu pracy kadry naukowo-dydaktycznej przeznaczonego obecnie na opracowanie ćwiczeń oraz około 30% czasu pracy Wydziału Wydawniczego akademii.

3. Systematycznie unowocześniać, usprawniać i wzbogacać bazę szkoleniową /aule, sale grupowe, techniczne środki wykorzystywane w procesie nauczania/.

4. Stworzyć lepsze warunki do doktoryzowania się kadry akademii przez wprowadzenie etatów aspirantów. Równocześnie z tym pracownicy dydaktyczno-naukowi piszący rozprawy doktorskie powinni być zwolnieni od prac badawczych prowadzonych przez poszczególne zespoły służbowe akademii. Tematyka rozpraw doktorskich powinna stanowić część ogólnych problemów badawczych interesujących akademię i katedry w sensie ich przydatności dla procesu dydaktycznego oraz ogólnego wzrostu dorobku naukowego akademii. Prace naukowo-badawcze w przeważającej większości powinni wykonywać przede wszystkim profesorowie, szefowie katedr i ich zastępcy oraz docenci, a także adiunkci mniej obciążeni pracami szkoleniowymi.

5. Poczynić starania w kierunku zorganizowania i utrzymania w poszczególnych zespołach służbowych kadrowej rezerwy dydaktycznej w tym celu, aby w razie choroby lub wyjazdu służbowego pracownika dydaktyczno-naukowego nie trzeba było łączyć grup szkoleniowych, co oczywiście nigdy nie wpływa korzystnie na proces nauczania.

6. Podnosić systematycznie, a przede wszystkim w sposób zorganizowany kwalifikacje dydaktyczno-wychowawcze i naukowo-badawcze oficerów przybywających z wojsk na stanowiska dydaktyczno-naukowe oraz na stanowiska naukowe. Nie można ich, tak jak się to czyni obecnie - tylko ze względu na krytyczną sytuację kadrową - włączyć po kilku dniach lub tygodniach do aktywnego uczestnictwa w procesie nauczania i pracy naukowo-badawczej. Każdy oficer musi dokładnie poznać swój warsztat pracy, aby uzyskać właściwe efekty i rezultaty w działalności dydaktyczno-wychowawczej i naukowo-badawczej.

7. Skomasować całokształt szkolenia kadry dydaktyczno-naukowej akademii w określone dni miesiąca /szkolenie ogólnoakademickie, katedralne, konferencje ideologiczne, zajęcia z wychowania fizycznego, musztrę itp./ oraz poczynić starania w zakresie usprawnienia i unowocześnienia organizacji pracy na terenie akademii.

Szczególnie trudna, złożona i długotrwała była praca nad kształtowaniem socjalistycznych stosunków międzyludzkich.

Zgodnie z postanowieniem uchwały ostatniej konferencji sprawozdawczo-wyborczej, która nakazywała "kształtować właściwe, socjalistyczne stosunki międzyludzkie i postawy etyczne stanu osobowego akademii ..." Komitet Uczelniany poświęcił tym zagadnieniom szczególnie dużo uwagi. Rozumieliśmy, że posiadają one kapitalne znaczenie dla rezultatów naszej służbowej i partyjnej działalności. Dlatego też sekretariat i KU rozpatrując wnikliwie 20 wniosków o pomoc i interwencję w tego rodzaju sprawach, 18 rozstrzygnął zgodnie z intencjami zainteresowanych, a tylko 2 oddalił jako nieuzasadnione.

Ponadto przeprowadzono bardzo dużo rozmów z ludźmi, celem udzielenia im rad i wskazówek oraz pomocy w rozwiązywaniu różnych trudności, na jakie natrafili w swojej pracy czy też przy załatwianiu spraw osobistych. Zajęto się egzekwowaniem pełnej realizacji przez niektórych członków partii wszystkich

obowiązków służbowych, które miały istotny wpływ na wytworzenie właściwej atmosfery pracy. Przejawiano również stałą troskę o stan zdrowotny kadry i jej warunki bytowe. Przy realizacji tych przedsięwzięć ściśle przestrzegano leninowskich norm i zasad w działalności partyjnej.

Problemom powyższym dużo miejsca w swojej działalności poświęciły również podstawowe organizacje partyjne, przekonane o tym, że dobra atmosfera w pracy ma fundamentalne znaczenie dla osiągania dobrych wyników w działalności dydaktyczno-wychowawczej, naukowo-badawczej, w podnoszeniu na wyższy poziom moralno-politycznych i naukowych kwalifikacji każdego członka naszego akademickiego kolektywu. Tylko we właściwym klimacie współżycia służbowego i pozasłużbowego, wzajemnym zrozumieniu i poszanowaniu mogą być planowo i na czas realizowane nawet najtrudniejsze zadania, będzie on sprzyjać rozwojowi twórczej ambicji i zapału do pracy.

Oceniając wyniki różnorodnej działalności partyjnej poświęconej kształtowaniu tak pojętych stosunków międzyludzkich należy z zadowoleniem stwierdzić, że w większości kolektywów naszej uczelni panowała atmosfera zaufania, zrozumienia i szczerości, klimat współpracy, stosunki wzajemnego poszanowania, solidarności, wysokiej kultury współżycia i dobrze pojętego koleżeństwa.

Były jednak kolektywy, które nie potrafiły samodzielnie ułożyć właściwych stosunków współżycia i współpracy, wśród których wytworzona została atmosfera wybitnie ujemnie wpływająca na realizację zadań służbowych. Trzeba było poświęcić dużo czasu na rozmowy z szeregiem towarzyszy w OSOR, Instytucie Dowodzenia, Katedrze Rozpoznania i Armii Obcych, częściowo w Katedrze OTK. Aby ten stan rzeczy zmienić, zachodziła niekiedy potrzeba powoływania specjalnych komisji w celu obiektywnego wyjaśniania powstałych konfliktów, nieporozumień, a także szukania dróg ich rozwiązania. W wyniku długotrwałej pracy, absorbującej czas wielu towarzyszy, wyjaśniono podłoże konfliktów i wyciągnięto stosowne wnioski, dzięki czemu stworzona została pewna podstawa do ułożenia wzajemnych stosunków na gruncie zrozumienia i zaufania. Towarzysze tych kolektywów robią wszystko, by efekty przeprowadzonej pracy umocnić i

rozwijać, dzięki czemu osiągają w tym zakresie widoczne rezultaty. W dalszej działalności organizacji partyjnych i czynników służbowych sprawa kształtowania właściwych, socjalistycznych stosunków międzyludzkich musi być rozwiązywana operatywnie i na co dzień. Organizacje oraz instancje partyjne powinny wyciągnąć konstruktywne wnioski z dotychczasowych doświadczeń na tym odcinku pracy i zgodnie z uchwałami VIII Plenum bardziej konsekwentnie i skutecznie kształtować atmosferę właściwego współżycia i współpracy między ludźmi, jak również przewycięzać w zarodku to wszystko, co może powodować pogarszanie się stosunków międzyludzkich w danym zespole, katedrze, zakładzie, wydziale lub jakiegokolwiek komórce akademii.

Niezwykle ważną sprawą jest zrobienie wszystkiego, aby stosunki te nie miały charakteru czysto formalnego, żeby ludzie odnosili się do siebie nie z formalnym, a z rzeczywistym szacunkiem, żeby rzeczywista, a nie formalna była troska o człowieka. Musimy bowiem pamiętać, że praca w tej dziedzinie jest procesem ciągłym, długofalowym, wymagającym życzliwego zaangażowania zarówno wszystkich przełożonych, jak i podwładnych, całego aparatu partyjno-politycznego i wszystkich organizacji partyjnych. Szczególną rolę mają tu do spełnienia przełożeni. Oni bowiem regulują tok służby i działalności wszystkich ogniw organizacyjnych, Od ich postawy, wzorowego przykładu, pracowitości, sprawiedliwej oceny każdego wydarzenia, każdego podwładnego, od życzliwego stosunku do spraw ludzkich często skomplikowanych i trudnych - zależy stwarzanie właściwego klimatu współżycia i współpracy w poszczególnych kolektywach naszej uczelni.

Komitet Uczelniany i POP powinny coraz skuteczniej wyzwaląć aktywność społeczną w poszukiwaniu dróg optymalnego kojarzenia socjalistycznych stosunków międzyludzkich, stwarzania atmosfery partyjnej szczerości i krytyki, stałego zwalczania zarozumiałstwa, dygnitarstwa i biurokracji, łącząc te wysiłki z konsekwentnym przestrzeganiem dyscypliny i bezwzględnym egzekwowaniem wykonania postawionych zadań.

W pracy nad wyrabianiem dyscypliny uczyniono dalszy postęp mając na uwadze to, że jest ona szczególnie wyrazem dojrzałości żołnierskiej i moralno-politycznej.

Znakomita większość członków partii wzorowym postępowaniem i wykonywaniem swoich obowiązków, poważnym stosunkiem i zrozumieniem wymagań dyscypliny, poczuciem godności osobistej, szacunkiem do osób trzecich - praktycznie realizuje obowiązki żołnierza-komunisty.

Stan dyscypliny wśród kadry i słuchaczy w okresie sprawozdawczym kształtował się na poziomie zadowalającym. Dużą aktywność w umacnianiu dyscypliny zgodnie z wymaganiami regulaminów przejawiał Komitet Uczelniany i poszczególne POP. Potwierdzeniem tego są fakty następujące:

Zarówno instancje, jak i organizacje partyjne w szerokim stopniu zajmowały się realizacją rozkazów MON oraz zarządzenia i listu Szefa GZP w sprawie umacniania stanu dyscypliny, a także wdrażaniem nowych regulaminów. Przeprowadzono w tym celu szereg bardzo istotnych przedsięwzięć. Opracowano wytyczne Komitetu Uczelnianego dla poszczególnych POP, określające zadania i kierunki pracy org. part. w zakresie kształtowania wysokiego poziomu dyscypliny służbowej i partyjnej oraz wdrażania nowych regulaminów. Przeprowadzono narady i odprawy z sekretarzami POP, na których omawiano stan dyscypliny w poszczególnych POP i zadania pracy partyjnej na tym odcinku. Przeprowadzono zebrania POP, na których oceniano pracę komitetów, organizacji partyjnych oraz postępowanie poszczególnych członków i kandydatów partii w zakresie praktycznego przestrzegania regulaminowych zasad porządku wojskowego i dyscypliny.

Na posiedzeniu KU i komitetów POP rozpatrywano sprawy członków i kandydatów partii, którzy naruszyli dyscyplinę lub postępowali niezgodnie z etyką socjalistyczną oraz przeprowadzono z nimi rozmowy indywidualne. Dzięki temu poprawił się poziom dyscypliny niektórych grup żołnierzy, aczkolwiek nie jest on jeszcze w pełni zadowalający.

W okresie sprawozdawczym stwierdzono łącznie 560 wykroczeń, z czego 481 popełnili podoficerowie i szeregowcy służby zasadniczej. Z ogółu wykroczeń 81 przypada na członków i kandydatów partii. Najliczniejsze niestety są wykroczenia związane z nadużyciem alkoholu. Popełniono ich 111, z czego 94 przypada na służbę zasadniczą. Zanotowano również wypadki naruszeń dyscypliny przez towarzyszy słuchaczy, którzy pod

wpływem nadużycia alkoholu dopuszczają się różnego rodzaju naruszeń dyscypliny.

Mimo że w stosunku do roku 1969 ogólna ilość wykroczeń zmalała o 40, to jednocześnie wśród słuchaczy wzrosła o 14, co dotyczy niestety również członków partii. Wzrost wykroczeń ze strony słuchaczy wynika głównie z braku należytej karności wojskowej i ze zbyt niskich wymagań stawianych przez POP poszczególnych kursów w tym zakresie.

W okresie sprawozdawczym instancje i organizacje partyjne ASG w 17 wypadkach naruszenia dyscypliny wyciągnęły konsekwencje partyjne w tym: 8 - towarzyszy ukarano naganą - 5 - upomnieniem, 3 - skreślono z listy członków lub kandydatów oraz jednego wydalono. Ponadto sekretariat KU i komitety POP przeprowadziły z naruszającymi dyscyplinę wiele rozmów o charakterze wychowawczym i ostrzegającym.

W 1970 r. wyłącznie za nadużycie alkoholu i na tym tle wywołanie awantur lub zaniechanie obowiązków ukarano lub skreślono 7 członków i kandydatów partii: ppłk Piotrowski, mjr Liszaj, kpt. Mazurkiewicz, por. Dejnowski, por. Hołka, kpr. Kościelecki i szer. Kowaliczek.

Pomimo to jest jeszcze wiele przypadków liberalizmu, tolerancji i pobłażliwości w postępowaniu wobec wykroczeń związanych z nadużywaniem alkoholu. W niektórych wypadkach, zwłaszcza wśród słuchaczy, sprawy te traktuje się zbyt łagodnie, kierując się źle pojętym koleżeństwem i niezdrową solidarnością.

Konieczność bezwzględnej walki z nadużywaniem alkoholu potwierdza również fakt, że na 17 wykroczeń, z których wyciągnięto konsekwencje partyjne, 12 dopuszczono się pod wpływem alkoholu.

Najbardziej niepokojący jest stan dyscypliny wśród żołnierzy pododdziałów obsługi. Zbyt częste są w tym środowisku przypadki nadużywania alkoholu, niedbałego wykonywania rozkazów przełożonych oraz samowolnych oddaleń.

Niepokojącym zjawiskiem jest również stosunkowo duża liczba wypadków nadzwyczajnych, przy czym na 36 wypadków 21 spowodowanych zostało przez żołnierzy służby zasadniczej. Najwięcej wśród nich jest wypadków samochodowych, obrażeń

cielesnych oraz przypadków zagubienia dokumentów o charakterze poufnym i tajnym.

Istotne znaczenie dla pracy wychowawczej miała aktywna /zwłaszcza w 1970 r./ działalność sądów honorowych oraz żołnierskich sądów koleżeńskich.

Oficerskie Sądy Honorowe przeprowadziły 10 rozpraw w większości w sprawach oficerów-słuchaczy oskarżanych głównie o niewłaściwe zachowanie się w miejscach publicznych pod wpływem nadużytego alkoholu.

Niemniej aktywnie jako organ wychowawczy pracowały Koleżeńskie Sądy dla żołnierzy służby zasadniczej, które przeprowadziły 43 rozprawy, najwięcej za samowolne oddalenie się -25 i za pijaństwo - 9.

Zaznaczyć należy, że w pracy wychowawczej i profilaktycznej nad podnoszeniem dyscypliny położono szczególny nacisk na działalność sądów honorowych zarówno w stosunku do słuchaczy, jak i żołnierzy służby zasadniczej /zwłaszcza w 1970 r./.

Chociaż dotychczas niejednokrotnie zwracano uwagę, że każde niewłaściwe zachowanie się żołnierza w środowisku cywilnym /zwłaszcza obecnie/ działa z podwójną siłą, to kilka tygodni wstecz trzech oficerów-słuchaczy dopuściło się naruszenia porządku publicznego w m. st. Warszawie.

W przyszłości tak Komitet Uczelniany, jak i poszczególne POP będą musiały prowadzić bardziej intensywną i konsekwentną pracę partyjną w dziedzinie umacniania dyscypliny. Należy przyjąć jako zasadę, że każde wykroczenie dyscyplinarne popełnione przez członka lub kandydata musi być rozpatrywane przez odpowiedne instancje partyjne. Zagadnienie poziomu dyscypliny ściśle związane jest z gotowością bojową.

W ASG sprawom gotowości bojowej poświęca się wiele uwagi, mimo to jest jeszcze dużo do zrobienia w tym zakresie. Wykazała to przeprowadzona w miesiącu październiku 1970 r. kontrola, która ujawniła cały szereg braków i niedociągnięć, na skutek czego oceniono tę dziedzinę naszej pracy na dostateczny. Stwierdzone braki dotyczą przede wszystkim spraw organizacyjnych, za które w głównej mierze ponoszą odpowiedzialność członkowie partii, a zwłaszcza towarzysze szefowie i pracownicy z ogniw zabezpieczających. Zbyt mało problematyką ta zajmowały się również organizacje partyjne. Całokształt tych spraw był przed-

miotem rozważań Komendy i innych zespołów, rezultatem czego jest między innymi opracowanie planu usunięcia braków w tej dziedzinie, skompletowanie niezbędnej dokumentacji, wprowadzenie z dniem 15.02.71 r. dyżurnej służby operacyjnej i inne przedsięwzięcia.

Zagadnienie gotowości bojowej oraz sposoby jej podniesienia na wyższy poziom powinny znaleźć odzwierciedlenie również w pracy partyjnej, dydaktyczno-naukowej i organizacyjnej.

Istotnym czynnikiem wpływającym na stan dyscypliny i gotowości bojowej jest przestrzeganie obowiązujących zasad tajemnicy państwowej i służbowej przez cały stan osobowy ASG.

Sprawa ta ze strony kadry, jak i słuchaczy pozostawia wiele do życzenia i kształtuje się niestety na poziomie niezadowolającym. W 1970 roku mieliśmy 6 wypadków nadzwyczajnych związanych z zagubieniem dokumentów tajnych, w tym pięć jest spowodowanych przez towarzyszy z kadry oraz jeden przez słuchacza. Niepokojącym zjawiskiem jest to, że ujawnianie faktu zgubienia dokumentów następuje w zasadzie dopiero podczas kontroli przeprowadzanych przez powoływane komisje, a nie przez sprawców. Zdarzają się niekiedy przykłady ujawnienia braku dokumentów dopiero po upływie kilku lat. Zjawisko to jest szczególnie niebezpieczne i niepokojące, zwłaszcza że nasiliło się w drugim roku okresu sprawozdawczego. Ostatnio przeprowadzana wewnętrzna kontrola w pomieszczeniach internatowych i salach grupowych ujawniła niezwykle rażące zaniedbania w tym zakresie. Wyraża się to m.in. wynoszeniem przez towarzyszy słuchaczy dokumentów o charakterze poufnym i tajnym do pomieszczeń internatowych i pozostawianiem ich bez odpowiedniego zabezpieczenia. Do karygodnych wykroczeń zaliczyć należy np. pozostawienie przez tow. kpt. Brysia 22 dokumentów tajnych, kpt. Janica 12 dokumentów, por. Gettera 9 dokumentów, kpt. Sarnę 4 dokumentów w pomieszczeniach internatowych, do których dostęp mogą mieć osoby niepowołane.

Podobne przykłady pozostawiania dokumentów bez zabezpieczenia zdarzają się również na salach grupowych.

Mimo że od początku roku upłynęły dopiero 2 miesiące, a już ujawniono zgubienie trzech dokumentów tajnych, co zakwalifikowano do wypadków nadzwyczajnych. W tej sprawie w związku

z alarmującą sytuacją Komenda ASG podjęła ze swej strony odpowiednie przedsięwzięcia poprzez zwiększenie kontroli oraz wydanie specjalnego rozkazu.

Problem ten również winien znaleźć należne miejsce w działalności organizacji partyjnej. Każdy wypadek zgubienia dokumentu o charakterze poufnym lub tajnym powinien być rozpatrzony przez organizację partyjną, czego dotychczas niestety nie stosowaliśmy w całej pełni. Stwierdzić należy, że zgubienie dokumentu o charakterze tajnym jest nie tylko sprawą nieprzestrzegania dyscypliny i tajemnicy służbowej, ale za razem sprawą czujności politycznej i postawy partyjnej.

Dla nas towarzysze powinno to być poważnym sygnałem do wzmocnienia pracy partyjnej w tej dziedzinie. W większym niż dotychczas stopniu powinniśmy wyciągnąć wnioski w stosunku do winnych oraz wdrażać elementarne zasady czujności w zakresie przestrzegania obowiązujących zasad tajemnicy państwowej i służbowej.

III. OCENA DZIAŁALNOŚCI PARTYJNEJ I OSIAGNIĘTYCH WYNIKÓW W REALIZACJI OBOWIAZUJĄCYCH UCHWAŁ I ZADAŃ NA ODCINKU GOSPODARCZO-OBRONNYM

Problematyka gospodarczo-obronna, mająca ogromny wpływ na przebieg procesu nauczania i wyniki działania naszej uczelni, wymagała szczególnego zainteresowania ze strony Komitetu Uczelnianego i organizacji partyjnych.

Komitet Uczelniany realizując uchwały XII Konferencji Partyjnej ASG postanowił dokładnie zbadać wszystkie główne dziedziny życia gospodarczo-administracyjnego oraz warunki socjalno-bytowe stanu osobowego uczelni i mieszkańców Poligonu. Badania te miały na celu poznanie aktualnego stylu pracy oraz potrzeb i możliwości aparatu kwatermistrzowskiego, finansowego, technicznego i służby zdrowia. Badaniem została również objęta działalność poszczególnych komisji społeczno-bytowych.

Do pracy powyższej, oprócz członków KU, zaangażowano towarzyszy z zainteresowanych podstawowych organizacji partyjnych, a także pracowników bezpartyjnych. Organizowano również narady partyjno-służbowe z poszczególnymi szefami /kwatermistrem, szefem służby zdrowia, szefem oddziału technicznego/ oraz komisjami społecznymi.

W wyniku wysłuchanych sprawozdań i wspólnych narad, KU wysuwał szereg postulatów przedstawiając je do rozważenia Komendzie ASG oraz stawiał konkretne zadania organizacjom partyjnym i odpowiedzialnym towarzyszom z poszczególnych służb zabezpieczenia, którzy byli zobowiązani informować Komitet o przebiegu realizacji tych zadań.

Perspektywiczny plan pracy KU w zakresie gospodarczo - obronnym ujmował zarówno zadania wynikające z uchwał kolejnych plenów KC PZPR, rozkazów i zarządzeń MON, jak i konkretne potrzeby socjalno-bytowe naszego środowiska, gdyż uchwała XII Konferencji Sprawozdawczo-wyborczej PZPR w ASG zobowiązywała Komitet Uczelniany i podstawowe organizacje partyjne ASG do usprawnienia działalności mającej na celu poprawę warunków socjalno-bytowych kadry, słuchaczy i pracowników cywilnych ASG.

Z inicjatywy Komitetu Uczelnianego ściśle współpracującego z Komendą ASG, Wydziałem Politycznym, aparatem administracyjno-gospodarczym i komisją socjalno-bytową - odbyło się wiele analiz i narad poświęconych tym sprawom. Dokonano analizy warunków socjalno-bytowych żołnierzy pododdziałów zabezpieczenia, w konsekwencji czego nastąpiła poprawa warunków zakwaterowania, umundurowania, wyżywienia, wyposażenia świetlic i innych, unormowano również czas pełnienia służby przez żołnierzy. Mimo tego wiele wniosków wysuniętych w notatce z przeprowadzonych badań jeszcze dotychczas nie zrealizowano.

Przeprowadzono również analizę pracy komisji socjalno-bytowych i działalności służby zdrowia. W wyniku podjętych w tych sprawach uchwał wydane zostały specjalne rozkazy Komendanta ASG normujące zasady działania i zadania tych ogniw.

W sprawach tych kierownictwo ASG interweniowało u wyższych przełożonych, dzięki czemu udało się np. przekwaterować część oficerów z garnizonu pracujących poza ASG, zwiększyć fundusz kart wczasowych dla kadry i słuchaczy itp.

Sprawom poprawy gospodarki i oszczędności poświęcono też specjalną naradę partyjno-służbową.

Sekretariat KU - z własnej inicjatywy lub na wniosek sekretarzy POP - przeprowadził również szereg rozmów i narad

z odpowiedzialnymi towarzyszami aparatu zabezpieczenia do -
tyczących poprawy bieżących potrzeb zaopatrzenia kwaterunko-
wego, żywnościowego, zdrowotnego itp. Należy tu podkreślić,
że współpraca z odpowiedzialnymi instancjami na tym odcinku
układała się na właściwej płaszczyźnie i towarzysze z tych
instancji odnosili się zawsze z pełnym zrozumieniem do na -
szych postulatów i wniosków. Dzięki temu wysuwane na zebra -
niach POP kadry, słuchaczy i komórek administracyjno-gospo -
darczych wnioski i postulatory, wynikające z analizy różnych
dziedzin życia ASG, mogły być realizowane przy pełnym popar -
ciu organów polityczno-służbowych ASG. Niestety, nie wszy -
stkie sprawy mogły być załatwione tak, jak byśmy tego pragnęli.
Załatwienie wielu dokuczliwych spraw, wielu bolączek codzien -
nego życia pracowników ASG wykraczało poza kompetencje i moż -
liwości nie tylko Komitetu Uczelnianego, ale także Komendy
i aparatu politycznego ASG.

Mimo tych trudności - KU zawsze interesował się i zaj -
mował sprawami socjalno-bytowymi, a dzięki partyjnemu podej -
ściu do nich towarzyszy, działających zarówno po linii służ -
bowej, jak i społecznej, wiele postulatów zostało załatwio -
nych pomyślnie. Komórkom zabezpieczającym proces szkolenia
słuchaczy udało się znacznie polepszyć warunki bytowe słu -
chaczy na zajęciach i ćwiczeniach w terenie oraz na obozach
letnich i zimowych.

Dzięki należytej pracy organu społecznego, jakim jest
Rada Konsumentów, jak i Kwatermistrzostwa uległa pewnej popra -
wie sprawa żywienia zbiorowego w kasynie dla słuchaczy i w bu -
fetach ASG, chociaż i tutaj sporo postulatów konsumentów nie
zostało spełnionych i to nie zawsze z przyczyn tzw. obiektyw -
nych. Sprawy te były również rozpatrywane na posiedzeniu Kom -
itetu Uczelnianego z udziałem kwatermistrza. Można chyba stwier -
dzić, że jeszcze pokaźna ilość postulatów konsumentów jest do
spełnienia przez samo tylko usprawnienie organizacji pracy ka -
syną, przez większe uczulenie zarówno służby kwatermistrzowskiej,
jak i kierownictwa kasyna na potrzeby konsumenta. Szczególnej
poprawy wymaga wyposażenie, higiena i organizacja obsługi kasy -
na dla kadry zawodowej.

Towarzysze z aparatu kwatermistrzowskiego muszą pamiętać, że wykonanie powierzonych im zadań ma szczególne znaczenie w życiu naszej uczelni. Nie wolno bowiem zapominać o tym, że warunki socjalno-bytowe wywierają bardzo poważny wpływ na wszystkie inne dziedziny życia. Dlatego też na co dzień powinni wykazywać większą troskę o potrzeby bytowe stanu osobowego uczelni. Przy tym powinni również zaniechać przesadnej troski o potrzeby przełożonych. Uchwały VIII Plenum KC PZPR wykazują szczególną troskę o warunki socjalno-bytowe, nakładają na organizacje partyjne i poszczególnych członków partii obowiązek wykorzystania w maksymalnym stopniu wszystkich istniejących rezerw dla ich poprawy.

Wysokie wyróżnienie naszego kasyna „złotą menażką” zobowiązuje aparat kwatermistrzowski do ciągłej troski o konsumentów, aby udowodnić, że jest w pełni godny tego wyróżnienia.

W wyżywieniu żołnierzy służby zasadniczej nastąpiła również znaczna poprawa, aczkolwiek i tutaj są jeszcze zastrzeżenia co do właściwego nadzoru ze strony służby żywnościowej działalności kuchni i kantyny żołnierskiej.

Jedną z największych bolączek, z jakimi boryka się nasza uczelnia, jest sprawa warunków mieszkaniowych kadry ASG. Komitet Uczelnią poświęcił jej wiele uwagi. Jest powszechnie wiadomo, że akademia od dawna walczy z trudnościami mieszkaniowymi na terenie garnizonu Rembertów, ale w ostatnich latach trudności te wystąpiły ze szczególną ostrością. Należy stwierdzić, że trudności te są wynikiem, z jednej strony, przybycia do garnizonu Rembertów wielu instytucji nie związanych z ASG, a także wielu nowych oficerów i pracowników cywilnych do pracy w ASG, z drugiej zaś strony - pozostawanie w kwaterach na terenie garnizonu Rembertów, a ściślej na Poligonie wielu oficerów i osób cywilnych nie związanych już od dłuższego czasu z akademią. W tej sytuacji - przy braku nowego budownictwa mieszkaniowego na terenie Poligonu - problem mieszkaniowy jest nadal trudny. Wystarczy przytoczyć kilka danych liczbowych.

Na dzień 1 marca br. oczekiwało na mieszkanie na terenie Poligonu 37 rodzin i 2 osoby samotne, zaś na poprawę

warunków mieszkaniowych - 27 rodzin. Równocześnie na terenie Poligonu 103 kwatery /244 izby/ są zajmowane przez rodziny nie mające uprawnień do kwater wojskowych oraz 104 mieszkania /301 izb/ zajmują oficerowie przeniesieni do Instytucji Centralnych lub do innych garnizonów. W tej sytuacji czas oczekiwania na przydział mieszkania na terenie Poligonu wynosi średnio 1,5 - 2 lata.

Dotychczasowe starania władz partyjnych i służbowych ASG o przekwaterowanie z Poligonu rodzin nie uprawnionych do zajmowania kwater służbowych nie dały pożądaných wyników. Jeśli chodzi o pozostałe kwatery, to w 1970 r. organa kwaterunkowe MON przeznaczyły 40 izb na terenie garnizonu Warszawa dla przeniesienia 15 rodzin oficerów pracujących w Instytucjach Centralnych. Ponadto uzyskano zapewnienie centralnych władz kwaterunkowych o przeznaczeniu dalszych 100 izb w 1971 r. dla przeniesienia pewnej liczby rodzin oficerów pracujących w Warszawie. Zabiegi te nie spowodują jednak pełnej poprawy sytuacji mieszkaniowej na terenie garnizonu Rembertów; problem ten nadal będzie pozostawał w centrum uwagi organu partyjno - służbowego ASG.

Innym problemem, również złożonym, jest sprawa rozdziału kart wczasowych przeznaczonych dla kadry, słuchaczy i pracowników cywilnych ASG oraz instytucji wojskowych będących na zapatrzeniu akademii. W zasadzie ilość kart wczasowych przydzielanych akademii na cały rok nie jest mała, lecz specyfika pracy naszej uczelni sprawia, że największe zapotrzebowanie na karty wczasowe występuje w lipcu - sierpniu, w okresie tym odczuwalny jest ich znaczny niedobór. Sytuację rozwiązuje częściowo ośrodek wypoczynkowy w Brzeźnie, który w najbliższej przyszłości będzie w stanie zaspokajać w większym stopniu potrzeby pracowników i słuchaczy ASG. Niemniej i w tej dziedzinie komisja socjalno-bytowa sygnalizuje pewne nieprawidłowości, którymi należałoby się zająć w najbliższym czasie. Chodzi mianowicie o to, że mimo wzrostu liczby pracowników ASG /w tym rodzin/ liczba przydzielanych ASG kart wcale nie wzrasta, -/na rok 1971 akademia otrzymała o 32 karty mniej niż w roku ubiegłym, nie uwzględniając przydziału kart na obozy kondycyjne/. Ogólnie akademia jest w stanie zaspokoić aktualne potrzeby

wypoczynkowe kadry, słuchaczy i pracowników cywilnych w około 50%. Istnieje jednak pewna możliwość szerszego korzystania przez kadrę ASG z wypoczynku w SNDW Brzeźno. Konieczne jest w tym celu odpowiednie zaplanowanie urlopów, co umożliwi skierowanie na wczasy w czerwcu i lipcu tej części kadry, która nie jest związana z procesem dydaktycznym, przeznaczając miejsca w turnusach sierpniowych głównie dla tych oficerów, którzy z powodu obowiązków dydaktycznych nie mogą skorzystać z wczasów w innym okresie.

Działalność socjalno-bytowa wśród pracowników cywilnych prowadzona jest w ASG w oparciu o działalność partyjno-służbową i społeczną Rady Zakładowej. Wprawdzie w żadnej POP akademii sprawy socjalno-bytowe pracowników cywilnych nie były stawiane jako oddzielne punkty, niemniej na wielu zebraniach sprawy te były poruszane w toku dyskusji. Najwięcej miejsca sprawom swoich pracowników cywilnych poświęciły POP i kierownictwo Instytutu Dowodzenia. Wydaje się natomiast, że inne POP naszej akademii za mało poświęcały uwagi problemom pracy i warunków socjalno-bytowych swoich pracowników cywilnych, dotyczy to zwłaszcza tych organizacji, w których zatrudnionych jest wielu takich pracowników. Komitet Uczelniany rozpatrując różne problemy życia ogólnie-akademickiego starał się uwzględniać również i potrzeby socjalno-bytowe pracowników cywilnych, oczywiście w miarę swoich możliwości /karty wczasowe, kolonie letnie dla dzieci, przyjęcie dzieci do przedszkola, polepszenie warunków pracy itp./. Warto się zastanowić nad możliwością zwiększenia udziału pracowników cywilnych w korzystaniu z ośrodka wypoczynkowego w Brzeźnie, zwłaszcza w miesiącach czerwcu i wrześniu. Wskazane jest rozważyć i pozytywnie załatwić wniosek Rady Zakładowej ASG o zbudowanie dodatkowego domku kempingowego przy ośrodku zwłaszcza, że ^{mają} na ten cel środki materialowe.

Dwuletnia działalność KU i organizacji partyjnych na odcinku gospodarczo-administracyjnym i technicznym przebiegała w oparciu o uchwały instancji partyjnych i wytyczne Ministra Obrony Narodowej zawarte w zarządzeniu nr 02 z 17 stycznia 1970 r. W omawianej dziedzinie mamy poważne osiągnięcia, szczególnie w zakresie: kwaterunkowo - budowlanym;

usprawniania gospodarki poszczególnych służb kwatermistrzowskich i technicznych; materiałowo-technicznego zabezpieczenia procesu szkolenia w warunkach polowych; finansowym oraz służby zdrowia. Nie sposób wyliczyć wszystkich przedsięwzięć, w wyniku których znacznie polepszone warunki socjalno - bytowe kadry, słuchaczy, rodzin wojskowych, zwiększono porządek i podniesiono poziom dyscypliny, lepiej zabezpieczono pod względem materiałowo-technicznym gotowość bojową ASG. Do najważniejszych przedsięwzięć należy zaliczyć: przeprowadzenie kapitalnego remontu bl. 25 i budynku COSO, adaptację połowy bl.4 na internat dla słuchaczy, wybudowanie wartowni: rozbudowę instalacji centralnego ogrzewania w niektórych obiektach; rozbudowę nieetatowego Domu Wypoczynkowego w Brzeźnie, remont i elewacje zewnętrzne kilku budynków na "Polance"; wybudowanie cieplarni; rozwinięcie gospodarki hodowlanej i ogrodniczej. Należy podkreślić, że wszystkie na ogół przedsięwzięcia kwaterunkowo-budowlane i inne w dużej mierze wykonywane były systemem gospodarczym, czego dowodem może być oszczędność ponad 1 mln złotych.

Należy tu wspomnieć, że instytucje nadrzędne pozytywnie oceniły całość działalności gospodarczej ASG. Niemniej jednak powyższe osiągnięcia aparatu gospodarczo-administracyjnego i technicznego nie mogą przysłaniać występujących niedociągnięć i braków. Negatywnym zjawiskiem jest fakt niedostatecznej jeszcze troski i dbałości ze strony towarzyszy o różnego rodzaju mienie wojskowe - o powierzone im środki i sprzęt techniczny. Wynikiem tego są braki i szkody wynoszące za okres 2 lat 320 tys. zł., z czego przypisano do zwrotu 48 tys. złotych, umorzono 122 tysiące złotych, winni szkód wpłacili gotówką - 14 tysięcy złotych. Nie pokryte jeszcze strat wynoszących 145 tysięcy złotych.

Porównując straty z 1969 i 1970 roku widać ich wyraźny wzrost o około 2,5 razy /93.600 zł. w 1969 r. i 226.500 zł. w 1970 r./. Największe straty w ostatnich dwóch latach powstały w:

- służbie samochodowej	- 77.800 zł.
- służbie żywnościowej	- 75.100 zł.
- kasy	- 29.700 zł.

- służbie kwat.-budowl. - 28.500 zł.

- służbie mundurowej - 22.300 zł.

Wzrost strat i szkód roku 1970 w stosunku do 1969 r. wynosi w:

- służbie żywnościowej - 23 razy

- służbie kwat.-budowl. - 3 razy

- służbie mundurowej - 1,5 razy

Spadek strat odnotowuje się: w służbie samochodowej o 40% oraz w kasynie o 30% /w porównaniu z 1969 r./.

Należy wymienić takie służby, jak: uzbrojenia i łączność oraz służbę chemiczną, w których w zasadzie szkód nie stwierdzono.

Straty i szkody - szczególnie w aktualnej sytuacji gospodarczej kraju, kiedy klasa robotnicza swoim wielkim wysiłkiem podejmuje zobowiązania wyprodukowania więcej dóbr materialnych tak potrzebnych dla szybkiego rozwoju naszej gospodarki narodowej i poprawy warunków materialnych ludzi pracy - mają charakter nie tylko materialny, lecz równocześnie moralno-społeczny.

Główną przyczyną tych strat i szkód jest przede wszystkim brak właściwego nadzoru ze strony osób funkcyjnych odpowiedzialnych za podległe im działy gospodarcze. To z kolei powoduje często marnotrawienie mienia państwowego i stwarza sprzyjające warunki do kradzieży.

W latach 1969-1970 z 41 spraw dotyczących strat i szkód aż 24, tj. około 60%, stanowią sprawy o kradzieże. Po kradzieżach najczęściej strat spowodowanych jest dewastacją, niedostateczną troską i niedbałym stosunkiem do wszelkiego mienia ze strony użytkowników i osób postronnych, nie wyłączając w niektórych przypadkach nawet młodzieży z rodzin wojskowych.

Komitet Uczelniany uważa za konieczne, aby wszelkiego rodzaju straty i szkody były rozpatrywane zarówno w płaszczyźnie administracyjno-dowódczej, jak też partyjnej i społeczno-wychowawczej. Towarzysze bezpośrednio odpowiedzialni za gospodarkę zasobami materiałowymi i środkami, powinni ją prowadzić bardziej racjonalnie i oszczędnie, dbać by czasokresy użytkowania i eksploatacji /w rezultacie właściwej konserwacji, remontów i napraw/ były jak najdłuższe.

Ilość wypadków przy pracy wśród pracowników cywilnych utrzy-

muje się w ostatnich dwóch latach na tym samym poziomie /w 1969 i 1970 r. po 16 wypadków/.

Przyczynami wypadków w 30% są niesprawne narzędzia i zła organizacja pracy, około 20% - to wypadki losowe. Na pozostałe 50% składa się nieprzestrzeganie przepisów przez samych pracowników oraz w dużej mierze trudne warunki lokalowe, /pomieszczenia nie zawsze są przystosowane do wykonywania określonego rodzaju pracy/.

W 1970 r. wypłacono 6,5 raza więcej odszkodowań za wypadki przy pracy niż w roku 1969 /w 1969 r. część odszkodowań wypłacał WOW/.

Towarzysze aparatu gospodarczego muszą zwiększyć wysiłek w zakresie szkolenia i przestrzegania zasad BHP, muszą zapewnić takie warunki oraz taką organizację pracy, aby uniknąć wypadków i wynikających z nich strat lub przynajmniej maksymalnie im zapobiec.

Niepokojąco wzrasta absencja chorobowa wśród pracowników cywilnych:

1968 r. 9.634 dni zwolnień;

1969 r. 12.353 dni zwolnień;

1970 r. 13.002 dni zwolnień.

Średnia absencja jednego pracownika cywilnego w 1970 r. wynosiła 17,5 dnia. Problem ten wymaga w przyszłości szczególnej analizy, zwłaszcza przez szefów poszczególnych komórek i Radę Zakładową Związków Zawodowych.

Do drugiej grupy problemów nurtujących szczególnie kadre należy zaliczyć działalność aparatu gospodarczo-administracyjnego w zakresie usługowym. Dotyczy to drobnych napraw i remontów w pomieszczeniach pracy i w budynkach mieszkalnych na terenie ASG, jak również organizacji pracy tego aparatu i świadczeń usługowych na rzecz kadry.

W tej dziedzinie - zgodnie z powszechnie ukształtowaną opinią - dostrzegamy wiele braków i niedociągnięć powodujących częstokroć uzasadnione pretensje i narzekanie, które jak dotąd nie były w pełni uwzględniane przez kierownictwo aparatu gospodarczo-administracyjnego. Chodzi tu przede wszystkim o sprawy drobne, nie wymagające dużego nakładu sił i środków materiałowych, jak usuwanie awarii instalacji różnego rodzaju, usuwanie uszkodzeń w pomieszczeniach i sprzęcie kwaterun-

kowym, możliwość skorzystania odpłatnie z samochodu, niesprawna obsługa w niektórych bufetach, nieprzestrzeganie wymagań estetyki i higieny w tych bufetach, głównie w blokach 14 i 25. Ta grupa spraw wiążąca się bezpośrednio z warunkami pracy i życia kadry nie zawsze jest załatwiana we właściwym czasie i w należyty sposób, przez co kadra częstokroć traci duży cenny czas na interwencje i załatwianie spraw, które w zasadzie do niej nie należą.

Aczkolwiek w pracy GAM nastąpiła widoczna poprawa, to jednak trzeba stwierdzić, że wpływa jeszcze zbyt wiele pretensji dotyczących nienależytego poziomu i niedotrzymywania terminów wykonania robót przy odnawianiu mieszkań kadry i usuwaniu różnych awarii wymagających natychmiastowej interwencji. Jeszcze nadal zdarza się, że personel GAM zbyt jednostronnie podchodzi do przepisów i często interpretuje je na niekorzyść petenta.

Ta dziedzina zagadnień ma charakter nie tylko materialny, lecz także moralno-polityczny, gdyż stanowi bezpośrednią konfrontację stosunków pomiędzy towarzyszami aparatu gospodarczo-administracyjnego a szerokimi masami ludzkimi. Często niewłaściwe podejście towarzyszy odpowiedzialnych za poziom gospodarczy do spraw często drobnych, lecz w zasadzie ważnych, wpływa na negatywną opinię szerokich mas ludzi o tych towarzyszach; rodzi niepotrzebne konflikty.

KU uważa, że na tym odcinku działalność towarzyszy aparatu gospodarczo-administracyjnego powinna być zrewidowana i udoskonalona. Wszystkie ludzkie sprawy, nawet drobne, muszą być załatwiane w sposób właściwy i życzliwy. Rozstrzygając każdy problem, większy lub mniejszy, należy zawsze myśleć przede wszystkim o człowieku, który oczekuje pełnego zrozumienia i poważnego potraktowania spraw jego dotyczących przez kompetentne ogniwa gospodarczo-administracyjne.

Dostrzegamy również obiektywne trudności towarzyszy bezpośrednio odpowiedzialnych za swoje odcinki pracy. Trudności te wynikają z niedostosowanej struktury organizacyjnej poszczególnych pionów gospodarczych i pododdziałów obsługi bezpośrednio im podległych do stale zwiększającego się zakresu zadań na skutek systematycznego powiększania stanu osobowego ASG. Należy tu wymienić: podporządkowanie pod względem

gospodarczym i finansowym ASG wielu instytucji, przy nie -
zmiennym i szczupłym stanie osobowym aparatu gospodarczego,
finansowego i administracyjnego; niedostosowany do zadań i
potrzeb transport samochodowy, w rezultacie czego ładunek
niekiedy nawet 10-20 kilogramowy przewozi się z Warszawy sa-
mochodem 5-cio tonowym, a ponadto przesadne ograniczanie ki-
lometrów gospodarczych, które dezorganizuje często realiza-
cję wielu zadań ogólnoakademickich i świadczeń na rzecz kadry.

Problemy strukturalno-etatowe, szczególnie pododdziałów
obsługi, ujemnie wpływają na porządek i dyscyplinę wojskową
oraz warunki życia, szkolenia i wychowania żołnierzy.

Obecny stan osobowy pododdziału wystawiającego wartę
nie jest w stanie zapewnić trzech zmian wart. Wskutek tego
nie ma warunków do szkolenia żołnierzy i regulaminowego przy-
gotowania ich do służby wartowniczej. Żołnierze pełnią wartę
co drugi dzień, a ponieważ nie ma pododdziału gospodarczego,
wykorzystuje się ich w dniu objęcia warty do różnych prac
gospodarczych. Nie są to łatwe sprawy do rozwiązania, szcze-
gólnie obecnie. Jednak wydaje się konieczne etapowe dokona-
nie niezbędnych zmian, które wpłyną dodatnio na całokształt
funkcjonowania aparatu gospodarczego ASG. Rozwiązanie tego
problemu zależne jest od możliwości Sztabu Generalnego.

Nie mniej ważne jest usprawnienie pracy towarzyszy z
aparatu gospodarczo-administracyjnego i przestrzeganie pozy-
tywnej zasady "frontem do ludzi" oraz bliski, życzliwy, kon-
takt z ludźmi, jak również rozwiązywanie różnego rodzaju
spraw ludzkich, co na obecnym etapie uzdrawiania stosunków
politycznych i gospodarczo-społecznych w kraju jest zadaniem
bardzo ważnym i obowiązującym wszystkich dowódców, szefów
służb, organizacje partyjne i członków partii. Pomyślna
realizacja tego zadania wymaga od towarzyszy na kierowniczych
stanowiskach wypracowywania nowych i lepszych form organiza-
cyjnych, które odpowiadać będą realnym potrzebom ludzkim oraz
nawiązania bliskiego kontaktu z ludźmi, czego nie da się
przeprowadzić starymi metodami i formami pracy.

Również gospodarka mundurowa - mimo pozytywnych wyników
w pracy - wymaga pewnych usprawnień.

Przede wszystkim powinien ulec zmianie sposób przechowywania i konserwacji sortów mundurowych w magazynie, gdyż przy obecnym sposobie magazynowania ten cenny majątek wojskowy może być zniszczony. Usprawnień wymaga również organizacja pracy personelu magazynu mundurowego, poprawie musi ulec terminowość, przestrzeganie czasu pracy dla potrzeb kadry i żołnierzy, grzeczność i solidność wobec interesantów.

Właściwe gospodarowanie umundurowaniem w pododdziałach obsługi powinno polegać przede wszystkim na zapewnieniu żołnierzom służby czynnej umundurowania w dobrym stanie zgodnie z tabelami należności. Sprawa ta nabiera szczególnego znaczenia ze względu na konieczność bezwzględnego przestrzegania przepisów nowych regulaminów, a zwłaszcza na dbałość o wygląd zewnętrzny żołnierzy.

Bardzo istotnym problemem na terenie ASG jest służba zdrowia, która przy obecnej strukturze organizacyjnej posiada bardzo duże trudności przy wykonywaniu zadań. Na terenie naszym zamieszkuje i pracuje ponad tysiąc żołnierzy zawodowych i kilka tysięcy osób cywilnych /członków rodzin wojskowych i osób cywilnych/.

Istniejąca - etatowa Izba Chorych w ASG ^{nie} odpowiada potrzebom. Przy tym zakresie jej zadań niezbędna jest Przychodnia Lekarska. Mimo tych obiektywnych trudności wymagana jest jednak od służby zdrowia dalsza poprawa organizacji i dyscypliny pracy, a zwłaszcza przestrzeganie czasu przyjęć w przychodni, sprawność w udzielaniu pomocy lekarskiej w nagłych wypadkach itp. Niezbędna jest także szersza praca profilaktyczna służby zdrowia wśród kadry naukowo-dydaktycznej, na co zwrócono już uwagę w specjalnej uchwale KU w 1970 r. Rzeczą niedopuszczalną jest, aby wozy sanitarne Izby Chorych nie mogły pełnić nieprzerwanego dyżuru ze względu na brak kierowców, użycie bowiem jednej sanitarki uniemożliwia udzielanie pomocy medycznej w nagłych poważnych przypadkach. Taki stan rzeczy nie może nadal istnieć, gdyż grozi to poważnymi konsekwencjami.

Aparat administracyjno-gospodarczy - realizując swe zadania - powinien więcej przestrzegać zasady odpowiedzialności

służbowej i partyjnej za każde powierzone zadanie i jego wykonanie. Szczególną uwagę należy zwrócić na dyscyplinę pracy, należyte wykonywanie obowiązków funkcyjnych przez wszystkich żołnierzy i pracowników cywilnych - niezależnie od stanowiska - zarówno przez członków partii, jak i bezpartyjnych. Należy szerzej wdrażać odpowiedzialność całego aparatu administracyjno - gospod. za powierzone mu wszelkiego rodzaju środki materialne.

Rozpatrując ten problem na płaszczyźnie partyjnej, należy przyjąć zasadę pełnej odpowiedzialności członków partii wobec podstawowych organizacji partyjnych i Komitetu Uczelnianego za ich postawę partyjną w realizacji postawionych im zadań.

Konieczne jest opracowanie w najbliższym czasie najbardziej właściwego programu działalności społeczno-wychowawczej wśród rodzin wojskowych zamieszkałych na terenie zamkniętym ASG, ze szczególnym uwzględnieniem młodzieży i dzieci, w celu zapobieżenia dewastacji wszelkiego dobra materialnego i bogatej przyrody na naszym terenie. Trzeba w większym stopniu zaangażować wszystkie organizacje znajdujące się na terenie ASG do pracy społeczno-wychowawczej w duchu poszanowania wszystkich dóbr materialnych, zdecydowanie zwalczać beztroski i bezduszny stosunek tej grupy ludzi, która niszcząc, dewastując czy też kradnąc szkodzi nam wszystkim, a tym samym naszemu społeczeństwu.

Pilnym zadaniem dla nowo wybranego KU będzie stworzenie warunków organizacyjnych oraz opracowanie form i metod działalności, zapewniających udział wszystkich organizacji społecznych oraz całego stanu osobowego ASG i mieszkańców osiedla w ochronie mienia społecznego.

Należy dostrzegać ludzi wyróżniających się troskliwym i głęboko społecznym stosunkiem do mienia społecznego i wszelkiego rodzaju środków materialnych im powierzonych i popularyzować ich osiągnięcia i prace.

Do działalności na odcinku gospodarności, w szerokim pojęciu tego słowa i poszanowania wszystkich dóbr materialnych muszą być zaangażowane organizacje partyjne, związki zawodowe, organizacje młodzieżowe pododdziałów obsługi i osiedla, cały stan osobowy ASG i rodziny wojskowych, zwłaszcza młodzież

szkolna i pracująca. Tylko zespolona i jednomyślna działalność wszystkich tych sił społecznych może nam zapewnić właściwe gospodarowanie i użytkowanie powierzonym nam majątkiem oraz pomnażanie dóbr społecznych.

IV. CHARAKTERYSTYKA I OCENA PRACY ORGANIZACYJNO-PARTYJNEJ
W ŚWIETLE OBOWIAZUJĄCYCH UCHWAŁ, INSTRUKCJI I POTRZEB
PRACY PARTYJNEJ W UCZELNI

Na XII Konferencji Partyjnej wybrano Komitet Uczelnia - ny w składzie 15 członków i 5 zastępców. W niezmienionym składzie Komitet pracował do października 1969 roku. W okresie sprawozdawczym na skutek przeniesień służbowych z Komitetu Uczelnianego ustąpili: tow. tow. Józef CWETSCH, Henryk NAWROCKI i Mieczysław SIDOR. Na ich miejsce powołano ze składu zastępców członków KU tow. tow. Jana NOWICKIEGO, Bogdana RADOMSKIEGO i Mieczysława RESPONDKA.

Postawione przez XII Konferencję Partyjną zadania oraz narosłe z minionego okresu sprawy, które należało rozwiązać, a także bieżące potrzeby pracy wewnątrzpartyjnej wymagały od nowo wybranego składu Komitetu Uczelnianego wyjątkowo sprawnej organizacji pracy, inwencji i dużego osobistego zaangażowania.

W związku z tym już na początku swej kadencji Komitet Uczelniany zmuszony był przemyśleć i ustalić odpowiadający tym wymaganiom styl i zasady pracy organizacyjno-partyjnej. Zostały one sprecyzowane i przyjęte już w pierwszym miesiącu po konferencji i obejmowały: zakres obowiązków i kompetencji oraz formy i metody pracy organizacyjnej sekretarza i sekretariatu KU, komisji problemowych KU i poszczególnych członków Komitetu Uczelnianego i komitetów POP. Odnosiły się one zarówno do rozwiązywania określonych przez konferencję zadań i załatwiania bieżących potrzeb, jak też do systemu kierowania i kontroli pracy POP. Równoległe z tym opracowano perspektywiczny plan realizacji uchwały i wniosków z konferencji oraz rozwiązywania innych zadań przez poszczególne zespoły KU i Komitety POP i podjęto jego praktyczną realizację.

Przedstawiona w poszczególnych rozdziałach niniejszego referatu charakterystyka i ocena pracy partyjnej, łącznie z pracą Komitetu Uczelnianego, aczkolwiek niepełna ze względu na ograniczone ramy referatu sprawozdawczego, obrazuje jednak stosunkowo duży wysiłek całego składu KU w okresie sprawozdawczym. O wysiłku tym świadczy również dość szeroki zakres wykonanych prac organizacyjno-partyjnych.

Sekretariat KU pracował szczególnie intensywnie. Posiedzenia sekretariatu przeciętnie odbywały się raz w tygodniu dla: ustalenia projektu planów miesięcznych KU, wstępnej oceny materiałów i spraw przygotowawczych na posiedzeniu KU; omawiania sposobów realizacji bieżących uchwał i zaleceń KU; wysłuchania sprawozdań z przebiegu prac poszczególnych ze społów KU; rozpatrywania spraw interwencyjnych; prowadzenia rozmów wychowawczych itp. Tylko w okresie do końca stycznia 1971 r. sekretariat rozpatrzył i załatwił ogółem 123 sprawy interwencyjne. Dotyczyły one spraw: bytowych - 35, dydaktyczno-szkoleniowych - 7, stosunków międzyludzkich - 20, zatrudnienia - 8, etatowo-awansowych i wyróżnień - 16, opiniowania - 7, prośby o zapobieganie podejmowaniu decyzji usunięcia z ASG - 9, starań o przeniesienie poza ASG - 6, orzecznictwa partyjnego - 6, innych - 9. Na ogólną ilość 123 powyższych spraw interwencyjnych załatwiono pozytywnie 104 sprawy, natomiast 19 oddalono jako nieuzasadnione.

Aczkolwiek dane powyższe świadczą o dużym zaufaniu ludzi do instancji partyjnej, to jednak trzeba podkreślić, że są one także wynikiem pewnych przejawów zbiurokratyzowania i formalizmu niektórych ogniw administracyjnych przy rozwiązywaniu ludzkich problemów i spraw.

Komisje problemowe pracowały w okresie sprawozdawczym również niezwykle intensywnie. Przeciętnie każda komisja problemowa podejmowała pracę badawczą, średnio w zakresie 7 problemów, które wymagały długofalowych i pracochłonnych czynności. Ponadto przeprowadziły kontrole całokształtowe i problemowe pracy partyjnej w każdej POP. Poszczególne komisje problemowe wszystkie planowane zadania na okres tej kadencji zrealizowały.

Ponadto poszczególni członkowie KU, niezależnie od zadań w ramach poszczególnych komisji, utrzymywali stały kontakt z przydzielonymi im POP, przekazując na bieżąco niezbędne informacje dotyczące pracy partyjnej i służąc bez pośrednią pomocą komitetom w rozwiązywaniu trudniejszych spraw wewnątrzpartyjnych. Wydaje się, że ta forma pracy zdała w pełni egzamin.

W okresie dwuletniej kadencji odbyły się 43 zebrania plenarne KU, 44 posiedzenia sekretariatu dla rozpatrzenia węzłowych spraw wewnątrzpartyjnych oraz wiele posiedzeń konsultacyjnych w doraźnych sprawach pracy partyjnej, 22 odprawy i narady z sekretarzami POP, 3 narady partyjne aktywu, 13 informacji dla władz i aktywu uczelni o poważniejszym znaczeniu ideowo-politycznym, 3 szkolenia metodyczne, 1 spotkanie Komendanta ASG z sekretarzami POP. W początkowym okresie pracy Komitetu Uczelnianego posiedzenia odbywały się częściej, ponieważ trzeba było usprawnić wiele spraw, które w okresie poprzednim były zaniedbane. W zasadzie robocze posiedzenia komitetu odbywały się 2 razy w miesiącu. Celem ich było kolegialne rozpatrywanie bieżących spraw, szczególnie tych, które wymagały akceptacji całego Komitetu Uczelnianego /zatwierdzenie uchwał POP o przyjęciu do partii; wysłuchanie sprawozdań i dokonanie ocen pracy komisji problemowych komitetów i POP, przedyskutowanie i zatwierdzenie wniosków i propozycji sekretariatu dotyczących różnorodnych przedsięwzięć wewnątrzpartyjnych itp./. Problemowe posiedzenia Komitetu Uczelnianego organizowane były w zasadzie raz na kwartał. Na posiedzeniach tych rozpatrywane były - w zależności od aktualnych potrzeb - najważniejsze problemy pracy ideologiczno-wychowawczej, dydaktyczno-naukowej, dyscypliny służbowej i przestrzegania porządku wojskowego zgodnie z wymaganiami nowych regulaminów, sytuacji gospodarczej i socjalno-bytowej uczelni oraz oceny realizacji uchwały XII Konferencji Partyjnej ASG. Po dokonywaniu analiz i ocen istotnych problemów partyjno-politycznych, szkoleniowo-wychowawczych, czy też natury gospodarczo-bytowej Komitet Uczelniany podejmował odpowiednio uchwały, przekazywał kompetentnym czynnikom służbowym wnioski do realizacji i wydawał zalecenia instancjom POP

dotyczące usunięcia niedomagań w tych dziedzinach. Komitet Uczelniany w okresie swej działalności gruntownie przeanalizował w uczelni niektóre ważne problemy, które wymagały jak najszybszego rozwiązania. Każda sprawa, którą Komitet Uczelniany podjął się załatwić okazywała się od paru lat zaniedbana i wymagała głębszych dociekań i stosunkowo długotrwałych przedsięwzięć dla należytego jej uregulowania. Załatwiono wiele z tych trudnych spraw dzięki odpowiedniemu klimatowi, jaki panuje w uczelni. Na podkreślenie zasługuje fakt, że uchwały lub wnioski Komitetu Uczelnianego - po przedstawieniu ich Komendzie uczelni - były przedmiotem rozważań Zespołu Komendanta, w wyniku czego wydawano odpowiednie zarządzenia i rozkazy regulujące rozwiązanie danego problemu /np. w sprawie: pracy Komisji Bytowo-Mieszkaniowej; działalności WKS "KADRA"; warunków bytowych i pracy szkoleniowo-wychowawczej w pododdziałach obsługi; pracy służby zdrowia i inne/. Należy jednak podkreślić, że dla całkowitego rozwiązania wielu z tych spraw potrzebne są jeszcze dalsze starania i zabiegi długofalowe, także po linii partyjnej, wewnątrz ASG i w wyższych instancjach służbowych.

Rozpatrywanie licznych i często złożonych problemów wymagało angażowania do pracy szerokiego aktywu partyjnego. Komitet Uczelniany przyjął od początku swej działalności takie formy i metody pracy, które pozwalały podporządkować pracę partyjną interesom i zadaniom uczelni i nie naruszały fundamentalnej zasady jednoosobowego dowodzenia, a zarazem umożliwiały przestrzeganie właściwie pojętych zasad demokracji wewnątrzpartyjnej. W oparciu o uzyskane doświadczenia, Komitet Uczelniany skrupulatnie i w całej rozciągłości przestrzegał zasady pełnej kolegialności w pracy zarówno Komitetu Uczelnianego, jak i komitetów POP. Zapewnił ją przez równomierne rozłożenie obowiązków i zadań na wszystkich członków władz partyjnych oraz przez kolektywne decydowanie o wszystkich zasadniczych sprawach, a szczególnie o tych, które miały decydujący wpływ na poziom pracy dydaktycznej i naukowo-badawczej, na nastroje i stan moralno-polityczny oraz stosunki międzyludzkie. Komitet Uczelniany przy rozpatrywaniu i rozwiązywaniu bardziej ważkich spraw często prowadził szerokie konsultacje, zasięgał opinii szefów katedr, komórek

organizacyjnych i aktywu POP przed podejmowaniem ostatecznych decyzji.

Stan liczebny akademickiej organizacji partyjnej na dzień 1.02.1971 r. wynosi 1136 członków i 18 kandydatów. Do rozpoczęcia kampanii sprawozdawczo-wyborczej zorganizowani byli oni w 21 podstawowych organizacjach partyjnych. Zgodnie z planem perspektywicznych przedsięwzięć Komitetu Uczelnianego w zakresie realizacji uchwały XII Konferencji Partyjnej dokonano analizy i oceny dotychczasowej struktury podstawowych organizacji partyjnych. W wyniku przeprowadzonego badania opinii w powyższej sprawie stwierdzono, że dotychczasowa struktura niektórych OOP i POP wymaga zmian organizacyjnych zmierzających do dalszego usprawnienia i ożywienia pracy partyjnej, wzbogacenia form i metod działania oraz większego powiązania z obowiązującą strukturą służbową w ASG. Ustalone i zatwierdzone przez Komitet Uczelniany zmiany strukturalne POP przeprowadzono w okresie ostatniej akcji sprawozdawczo-wyborczej. Zreorganizowano zarówno niektóre POP kadry, jak i słuchaczy, a tam, gdzie tego sytuacja wymagała, powołano nowe organizacje partyjne. Na skutek tych zmian ilość organizacji partyjnych zwiększyła się z 21 do 28 POP.

W okresie sprawozdawczym nastąpił też dalszy ilościowy wzrost naszej akademickiej organizacji partyjnej o 193 członków i kandydatów partii. Na zwiększenie się stanu ilościowego wpłynęły takie czynniki, jak: powiększenie się stanów osobowych kursów, przybycie sporej ilości kadry do uczelni oraz przyjęcia do partii nowych towarzyszy. Jeśli chodzi o skład socjalny naszej organizacji, to na ogólną ilość 1154 członków i kandydatów = 545 jest pochodzenia robotniczego /47%, 424 pochodzenia chłopskiego /37%, 175 pochodzenia inteligenckiego /15,2%, 9 pochodzenia innego /0,8 %/.

W ostatnich dwóch latach nastąpił również dalszy wzrost poziomu wykształcenia członków i kandydatów partii. Na dzień dzisiejszy mamy 346 towarzyszy z wyższym wykształceniem, 11 z niepełnym wyższym; 730 ze średnim /wśród nich 537 słuchaczy/; 18 z niepełnym średnim; 38 z podstawowym i 11 z niepełnym podstawowym /pracownicy cywilni/. Wielu członków partii

w dalszym ciągu uzupełnia swoje wykształcenie w szkołach średnich i uczelniach wyższych. W czasie akcji sprawozdawczo-wyborczej w POP szeroko omawiano sprawy podnoszenia kwalifikacji oraz postulowano zarówno w referatach, jak i dyskusji, aby w przeciągu 2 lat członkowie i kandydaci partii podwyższali swoje kwalifikacje o jeden stopień. Niektórym członkom i kandydatom stawiano konkretne zadania w tym zakresie.

W okresie minionej kadencji Komitetu Uczelnianego, jak i komitetów POP dużą wagę przykładano do pracy nad dalszą rozbudową i wzrostem szeregów partyjnych, traktując tę sprawę jako jedno z ważnych zadań w pracy wewnątrzpartyjnej. Dążono do stałego doskonalenia form i metod pracy partyjnej celem pozyskania najbardziej wartościowych ludzi do naszej partii. W okresie sprawozdawczym, tj. od kwietnia 1969 roku do marca 1971 roku przyjęto w poczet kandydatów PZPR 21 towarzyszy: oficerów kadry - 3, oficerów słuchaczy - 6, podoficerów zawodowych - 7, podoficerów i szeregowców służby zasadniczej - 8, pracowników cywilnych - 3.

W tym samym okresie wydalono z szeregów partyjnych 1 podoficera zawodowego /SAMERYT/; skreślono z listy członków partii 5 oficerów /WAWRZONKIEWICZ, MARKIEWICZ, SZPITUN, LISZAJ, KRÓL/; 7 szeregowców służby zasadniczej i 1 pracownika cywilnego.

Na dzień dzisiejszy stan upartyjnienia poszczególnych grup osobowych akademii przedstawia się następująco:

- oficerów kadry 88,5%
- oficerów słuchaczy 98%
- chorążych 75%
- podoficerów zawodowych 30%
- podoficerów i szeregowców
służby zasadniczej 5,6%
- pracowników cywilnych 16%.

Jak wynika z wyżej przedstawionych danych, stan upartyjnienia kadry i słuchaczy jest w naszej uczelni bardzo wysoki i w większości organizacji osiągnięto górną granicę upartyjnienia. Są katedry, w których cały stan kadry stanowią członkowie i kandydaci partii. W niektórych komórkach natomiast pozostało jeszcze 2-4 oficerów bezpartyjnych. Część z nich - pomimo prowadzonej z nimi pracy - nie wyraża chęci wstąpienia do partii, ale jest pewien odsetek i takich, którzy już w

poprzednim okresie byli członkami lub kandydatami partii i zostali wydalenii względnie skreśleni z różnych przyczyn. Największe rezerwy w pozyskaniu ludzi do partii tkwią w grupach oficerów młodszych Instytutu Dowodzenia, podoficerów zawodowych, żołnierzy służby zasadniczej, pracowników cywilnych i rodzin wojskowych. W środowiskach tych notujemy wprawdzie powolny, ale systematyczny wzrost upartyjnięcia. Niemniej jednak w dalszym ciągu procent upartyjnięcia w tych środowiskach jest niedostateczny i wymaga bardziej systematycznej pracy ze strony Komitetu Uczelnianego, komitetów POP i organizacji partyjnych. Poprawę wymaga również praca z kandydatami partii. Potwierdziły to kontrole prowadzone przez członków KU w POP i rozmowy z przyjmowanymi do partii. Kandydaci partii nie zawsze są otoczeni właściwą opieką. Nie systematycznie przydzielane są im polecenia partyjne o charakterze ideologicznym, które zapewniłyby wyższy poziom ich wyrobienia partyjnego. W roku 1969 i 1970 objęto kandydatów partii i aktyw KMW podstawowym szkoleniem partyjnym z odpowiednio dobranym programem tematycznym, co wydatnie przyczyniło się do podniesienia poziomu kandydatów partii i zbliżenia aktywu KMW do organizacji partyjnej. Dotychczas średnio rocznie przyjmuje się do partii 4-5 kandydatów spośród żołnierzy służby zasadniczej. Cyfra ta jest zbyt mała, biorąc pod uwagę, że pododdziały nasze liczą od 300-320 podoficerów i szeregowców służby zasadniczej. Podobnie słabe wyniki w przyjmowaniu do partii notuje się również w POP pracowników cywilnych. Aby jak najszybciej poprawić ten stan rzeczy, Komitet Uczelniany zalecił dokonanie wnikliwej analizy i oceny pracy nad wzrostem szeregów partyjnych w tych pododdziałach. W POP, gdzie są jeszcze spore możliwości pozyskania bezpartyjnych do szeregów naszej partii, opracowane zostały perspektywiczne plany pracy w tym zakresie.

Komitet Uczelniany, oprócz doraźnych analiz i ocen wzrostu szeregów partyjnych dokonywanych na naradach i odprawach z sekretarzami POP, przeprowadził we wrześniu 1970 roku gruntowną ocenę stanu pracy wewnątrzpartyjnej nad wzrostem szeregów partyjnych w uczelni. Ocena ta i wnioski zawarte zostały w Biuletynie Komitetu Uczelnianego nr 7/21 i przekazane komitetom POP z zaleceniem wykorzystania w pracy.

Reasumując całokształt pracy partyjnej, Komitet Uczelniany uważa, że przyjęty styl i zasady organizacyjne pracy KU były słuszne i umożliwiały właściwą realizację całokształtu trudnych oraz odpowiedzialnych zadań pracy partyjnej, zwiększenie roli i rangi organizacji partyjnej w życiu uczelni, a także przestrzeganie zasad demokracji socjalistycznej w pracy wewnątrzpartyjnej.

Uzyskane w tym zakresie doświadczenia powinny być wykorzystane w dalszej pracy nowo wybranego Komitetu Uczelnianego przy równoczesnym szerokim stosowaniu uchwał VII i VIII Plenum KC naszej partii w tej dziedzinie. Równocześnie uważamy, że w dalszej pracy wewnątrzpartyjnej Komitetu Uczelnianego należy zwrócić więcej uwagi na kontrolę realizacji przez POP podjętych uchwał, wydanych zaleceń oraz wniosków zawartych w uchwałach i analizach /badaniach i ocenach/. Należy udzielić bardziej konkretnej i realnej pomocy słabiej pracującym organizacjom partyjnym, a przede wszystkim posiadającym w swych szeregach mniej doświadczonych członków i kandydatów PZPR spośród żołnierzy służby zasadniczej, podoficerów zawodowych i pracowników cywilnych.

KOMITET UCZELNIANY PZPR
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

Wyk. w 35 egz.

Egz. nr 1-35-B. Tajna
Wyk. KU
Druk JD, dn. 23. II. 71 r.
nr ks. 0355/0617/WW.

